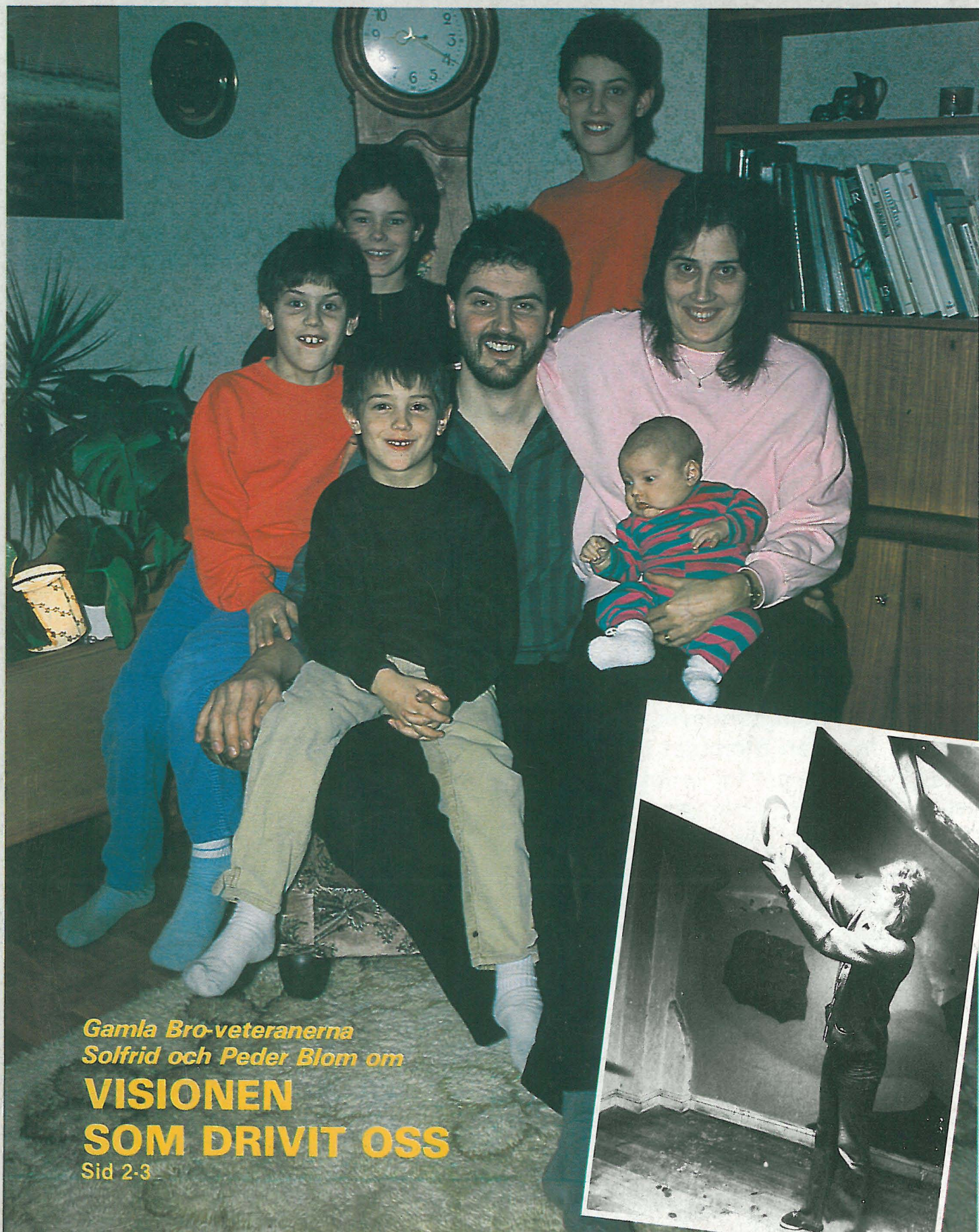

Midnattssropet

Nr 1-2 • 1987 • Årg 28 •

MARANATA—Du vår Herre kom!

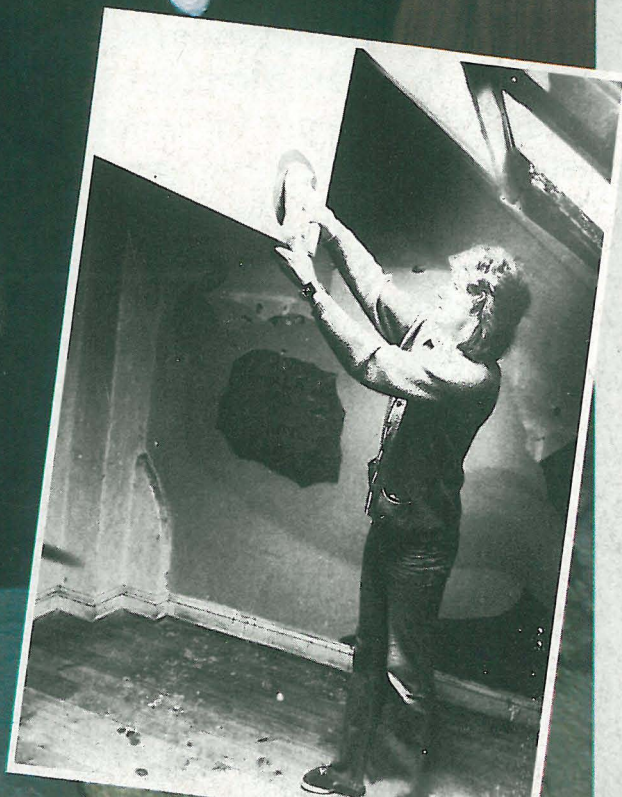
Pris 10:-

*Gamla Bro-veteranerna
Solfred och Peder Blom om*

**VISIONEN
SOM DRIVIT OSS**

Sid 2-3

Mattias, Niklas, Peder, Daniel, Joakim, Solfrid med minstingen Tobias i knät.

Foto: STINA FRIDOLFSSON

—Man kan inte slå s

Intervju av STINA FRIDOLFSSON

Förutom fika och vänligt bemötande i ett trevligt hem, upplever man hemma hos familjen Blom det mest typiska kännetecknet för brinnande kristna: Uppbrottsstämning.

Peder och Solfrid, numera veteraner i Maranataförsamlingen och storfamiljsgemenskapen på Gamla Bro i Stockholm, är helt klara över vad som måste ske inom en mycket snar framtid:

— Vi lever schizofrent i förortslivet. Vi måste bryta upp och isolera oss från den här nedbrytande miljön för att rädda hela familjen!

En decembereftermiddag dagarna före Lucia hittade jag ut till familjen Blom i Rinkeby. Fikat var framdukat i vardagsrummet, barnen uppradade på soffan med saft i glasen och lussekatt i handen. Kaffe fanns på termos.

— Vi kunde inte vänta tills du kom, skrattade Solfrid. Åt nu lussekatterna. Det är pojkarna som bakat tillsammans! Ett belåtet konstaterande från en stolt mamma.

Peder och Solfrid, ålder 33 respektive 29, hör numera till veteranerna i församlingen. De kommer från väldigt olika bakgrund, vilket Solfrid också påpekar när vi börjar samtala:

Solfrid

— Jag är uppväxt i ett troende hem i Norge, och har gått

på möten sedan jag var liten. Även i mitt hem hade vi möten. Aage Samuelson var ofta där. Därför har jag inte Peders erfarenhet av en radikal frälsningsupplevelse.

När jag var tolv år gammal, beslöt jag mig för att lämna mitt liv i Guds hand, och ville döpas — men då stötte det på patrull. Jag var så ung, så mina föräldrar hade svårt att tro att jag verkligen visste vad jag gjorde.

Så det blev en veckas bibelundervisning, innan Solfrid med stor tvekan som yngsta dopkandidat i gruppen fick döpas. Hon tyckte det var underligt att hon inte fick stöd hemifrån i detta livsviktiga avgörande. Hon trodde ju att de skulle bli glada när hon ville döpas. Men de avvaktande reaktionerna kunde inte dämpa hennes beslutsamhet. Och

Foto framsida: Familjen Blom samlade i hemmet, julen 1986.
Lilla bilden: Peder Blom, nyfrälst och ivrigt sysselsatt att rusta upp Gamla Bro (1973).

döpt blev hon.

Efter dopet följde en väldigt svår tid. Solfrid ville vittna för skolkamraterna, men vågade inte.

— De visste väl om att du var frälst?

— Jo, men på den konferensen under sommarlovet där jag blivit döpt, där fanns ju en massa ungdomar som hade det som jag, och de trodde alla på Jesus. När jag kom tillbaka till skolan på hösten, var jag ju ensam frälst. Jag vågade inte tala om att jag blivit döpt, fastän det var en så stor upplevelse. Alla kamraterna visste ju att jag var med i Maranata, så de kanske inte tyckte det var något särskilt med dopet, men för mig själv var det konstigt att tåga om det, och jag hade en väldig konflikt med mig själv för att jag inte vågade säga något. Jag kände mig dum, och ångrade mig, men vågade i alla fall inte.

Konflikten blev för svår för den blyga Solfrid. Hon gav upp sin ojämna kamp, och gick in för att bli lik sina kamrater.

— Jag gjorde allt för att bli godkänd bland kompisarna.

en lugn stund. Mina kamrater tyckte att jag passade bättre i att tro på Jesus. De tyckte jag var så tillgjord när jag skulle demonstrera motsatsen. Jag försökte ju vara värst då, och gjorde hela tiden allt värre saker för att bli accepterad. Samma saker som de andra flickorna, men ändå värre och tuffare. Men det gick aldrig riktigt att bli en av kompisarna. Jag var stämplad.

— Var du inte rädd för att dö i det där tillståndet?

— Ibland på kvällarna kunde jag be till Gud att han inte skulle komma förrän jag hade ordnat upp min tillvaro.

— På vilket vis ville du egentligen leva?

— Jag hade redan som liten drömmar om att få tjäna Gud, att få stå på predikstolar och predika. Men det tor-des jag ju aldrig i verkligheten.

Det var ju inte underligt att Solfrids kamrater tyckte att hon var tillgjord när hon skulle leva i världen, när hon hela tiden gick med en tärande längtan att få vara ett Jesu vittne!

Solfrid kom till den punkt

då hon inte orkade med sin tillvaro längre, och på ett möte fick hon störta sig till korset och bli upprättad. Den upplevelsen innebar en vändpunkt i Solfrids liv, och efter detta har hennes beslutsamhet att leva för Jesus aldrig vacklat.

Så kom Arne Imsen tillsammans med en grupp från Maranataförsamlingen i Stockholm på besök. Solfrid fick inbjudan att komma till gruppen där i Stockholm som nu hade ett hus där man arbetade och bodde tillsammans. Det var Johannelund. Solfrid fick komma för att vara där på sommarlovet, och sedan ville hon inte alls åka hem.

— Att vara på Johannelund var som uppfyllelsen av en dröm. Att alla som bodde där var frälsta, tillvaron var full av traktatutdelning, torgmöten och bibelstudier. Vi levde och arbetade för en gemensam sak. Jag var så trött på möteskristendomen. Det här var ju ett helt liv.

Efter en tids envist tjatande fick Solfrid flytta till Stockholm. Hon var då sexton år. Och där har hon förblivit. Där träffade hon också Peder, som kom att bli hennes livskamrat.

Peder

Peder föddes i Ludvika. I hemmet, ett arbetarhem, förekom inte Guds Ord eller ens aftonbön på kvällen. Peder är mycket musikalisk, och började tidigt spela bas ihop med andra likasinnade. Och musiken blev den kanal som kom att öppna en avgrund i Peder's liv.

— Nu ser jag ju klart att allt elände jag hamnade i hade samband med musiken. Jag tyckte det gick bättre att spela, och att musiken var mycket härligare att lyssna till när jag var påtänd. Jag var också väldigt blyg i kontakt med människor, och då var knarket en hjälp att klara den biten. Men jag var så grön, jag visste inget om knarkets biverkningar. Man märker först efteråt hur hjärnceller blir sönderbrända. Men jag ser nu hur Gud använde hela den perioden för att få mig nollställd, så att jag skulle söka honom. Jag tror aldrig jag skulle ha sökt mig in på denna väg och ropat på hjälp annars. Jag var så stolt, och klarade mig själv. Men när jag märkte hur jag blev nervös, fick för mig att mina föräldrar ville döda mig, och kallsvettades när jag var bland mycket folk, då började jag förstå att det gick utför med mig.

Peder hade inga problem, förrän han började högstadiet i skolan. Fram till dess

forts. sid. 26

g till ro!

Tjyvrökte på skolans toaletter, och försökte visa att jag inte trodde på Jesus. Men kompisarna drev med mig, och frågade: "Vad har du gjort av Jesus nu då? Har du gömt honom? Är han död?" På det viset fick jag aldrig

ARNE IMSEN:

Förförelse och förföljelse

Del II

Forts. fr. föreg. nr.

FÖR BORTÅT 25 ÅR sedan publicerades en liten broschyr med titeln "Har Lewi Pethrus rätt?" Den lilla skriften saknade helt marknadsmässiga fineser och var tekniskt sett en ganska tråkig trycksak. Men trots undermåligheten var dess budskap angeläget men obekvämt, och det väckte mycken förgelse.

Nu, ett kvarts sekel efter utgivning-
en kan det fastslås att bokens anta-
ganden och påståenden var korrekta
och att dess slutsatser och prognoser
genom utvecklingens egen gång har
besannats på alla punkter med full evi-
dens.

DEN LILLA OANSENLIGA broschyren
ägede aktuell substans och formade sig
till ett givakt för den som förmådde för-
utsättningslöst och fördomsfritt mot-
taga och smälta dess budskap. Möjlig-
heterna att nå fram med några infor-
mationer till en bredare opinion om
vad vi egentligen var, representerade
och önskade var då i det närmaste obe-
fintliga.

Med massmedialt övertag överöste
våra motståndare folkskarorna med
fördomar och argument, som är klass-
iska i väckelsehistorien. Våra motiv
misstänkliggjordes, och det fastslogs
utan några marginaler för vars och ens
prövning att vi var renodlade splittrare,
utan något ärende i sanningens tjänst.

MARANATAVÄCKELSENS berättigande
påstods av de andliga auktoriteter-
na stupa på det faktum att den inte var
framsprungen ur en nyupptäckt dok-
trin. Det argumentet hade stor fram-

gång och vägde trots sin ihållighet
tungt för en lättvindig bedömning av
oss och vårt arbete. Påståendet var
och är fortfarande en bumerang.

Vi upplevde det aldrig som vår kallel-
se och vision att lansera nya doktriner.
Vi var nämligen på ivrig jakt efter att
uppleva fädernas Gud i hård kamp mot
de nya och utombibliska doktriner som
den moderna pingströrelsen integrerat
med sin filosofi.

UTAN ANALYS OCH definitioner blev
orden förödande, även om de, med en
liten eftertanke var mycket tvivelaktiga
också då de i propagandan gavs en en-
dimensionell innebörd. Splittring är
nämligen inte alltid något ensidigt ont,
lika litet som enheten alltid är något
ensidigt gott. Detta visste förvisso vå-
ra antagonister, men vad betyder kun-
skap och sanning i kyrkopolitiska
figther?

BASEN FÖR VÅRT agerande var emel-
lertid bibeln och alla de historiska käl-
lor om väckelsekristendomen som vi
hade tillgång till. Istället för att svara
på frågor, resultatet av jämförande
forskning, så valde man att angripa vå-
ra personer och därigenom oskadlig-
göra våra andliga ämbeten. Våra seriö-
sa ansatser bemöttes med att vi förkla-
rades bannlysta och fredlösa med mo-
derna effekter för våra personer och fa-
miljer.

MAN FICK GOD hjälp för nerklassning-
en av några kollaboratörer som fann
förutsättningarna för personlig karriär
små, och fortsatt exploatering av det

lilla och uppoffrande maranatafolket
allt svårare. Rehabiliteringen för åter-
taget blev vanlig med att man avsvor
sig all delaktighet med "den kritiska
ande" som påstods finnas hos oss och
som framför allt artikulerades av för-
fattaren till denna artikel.

Detta nonsensprat tillsammans med
kränkande förtal och utspel mot min
person har öppnat dörrar för reträtter
undan konfrontation med olika former
av bedrägerier, ansvarslöshet och per-
sonliga misslyckanden. Efter att ge-
nom sin verksamhet under tiden i vår
gemenskap ha utplånat grupper och
församlingar, har de med högtidliga
ord om samvetskonflikter och av-
ståndstaganden lämnat oss och belö-
nats med poster såsom ledare för pri-
vata missionssällskap, lärare, auktio-
nister, journalister och församlingsfö-
reståndare. Tidningen Dagens chefre-
daktör har en egen maranataexpert, till
vilken han remitterar alla som på ett el-
ler annat sätt visar tecken på att mara-
natabudskapet påverkat dem. Mannen
ifråga har ett maranataförflutet med
många frågetecken.

MARANATAVÄCKELSEN var både ett
hot och ett erbjudande, ett gudomligt
nedstigande med konsekvenser för al-
la. Den publika segern man noterade
med sådan förtjusning var högst tem-
porär och skenbar, vilket nu mer än nå-
got annat bekräftas genom den språk-
förbistring, de identitetskriser och loja-
litetskonflikter som allt tydligare gör
sig gällande med ett genetiskt beting-
at sönderfall.

Med profana och religiösa proffs

Midnattsropet

Omslagsbild
Foto: Per-Arne Imsen

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-.
Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsam-
ma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs
prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras
senast tre veckor innan den skall träda i kraft
och kan ske genom skriftligt meddelande till tid-
ningens expedition eller på postens adressför-
ändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag:
vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1987

från alla tänkbara och otänkbara sammanhang har man försökt stimulera verksamheten och entusiasmera ungdomen med det resultatet att en odefinierbar atmosfär mer associerat till estrader och scener, salonger och tempel, varest man aldrig räknar med att finna en gudstjänstfirande församling som tillbeder Gud i ande och sanning, utan förknippar med kvalitativt helt andra aktiviteter. Denna förvärldsligande miljö har tillfälligt fört med sig vissa numerära och kommersiella framgångar men indikerar i verkligheten avsöndringsprocessens andliga armod.

VI TALADE FÖR döva öron, men utvecklingen själv kom att aktualisera och nödvändig göra typiska krisorgan med bidragsformer, finansmetoder och verksamhetsorgan samt gudstjänstmönster och livsstilar som mer än ord klart kungjorde att en epok av somnat fridfullt och gått i graven — utan saknad.

Denna metamorfos, sekulariserat framtonad med nya toleranser och attityder till ekumenik, politik, kultur- och nöjesliv, profit och samhällsengagemang har fått sitt apologetiska försvar i påståenden om att förvandlingen var ett andligt uttryck för förmåga till flexibilitet och förnyelse, som garanterade pingströrelsens stabilitet och beredskap för globala uppgifter.

Detta mästerliga sätt att göra dygd av nödvändigheten har också fått sitt semantiska genomslag så att världsfrånvänd isolationism helt plötsligt står för trångsynthet, kärlekslöshet och partisinne, medan sekt kom att bli ett skällsord som stämplades mot alla andliga fenomen som markerar distans till den etablerade kyrkligheten.

Många för den ursprungliga pingstväckelsen besynnerliga och väsensfrämmande företeelser har under tiden förlöst i dess eget sköte. Ungdomsverksamheten har på så sätt fått den organisation som principiellt inte får existera, men som för praktiska och juridiska funktioner för samhälleliga bidragsförmåner är en nödvändighet. Hur den ekvationen går ihop utan fusk är inte bara en gåta, utan en omöjlighet.

Pingströrelsens församlingsteologi har i varje fall i vårt decennium inte utgjort något oöverkomligt principiellt hinder för att komma åt miljonbidrag för en självgenererad barn- och ungdomsorganisation med *egen teologi, egen press, egen litteratur, egen musikkultur, egen klädkultur, egen möteskultur, egna konferenser, egen ledarutbildning, egna styrelser och representantskap*, men utan eget offerliv, eftersom verksamheten till hundra procent finansieras med skattemiljoner på lokal-, regional- och riksnivå. Hela denna apparat ger på sitt sätt en relief och åskådlighet åt den församlingsteologi som tidningen Dagens chefredaktör så

till synes renlärigt orerar om i polemik mot andra misshagliga parakyrkliga missioner och ledare.

Kopplingen till den lokala församlingen får nog ske via andra kanaler än nytestamentliga förebilder.

PU har sina historiskt givna orsaker, men är i verkligheten en bidragsanpassad avart, som parasiterar både på samhället och den lokala församlingen. I dess miljö fostras fram en ljum och namnkristen generation pingstvänner med väckelsekomplex och utan sann kunskap om sitt ursprung. Guds barnbarn i medlemsförsamlingens periferiska ungdomsorganisation med fundament utanför Ordet.

MÅNGÅRIG CENSUR har vakat över att allt som över huvud taget publicerats om oss, befäste fördomarna och förstärkte föraktet. På det sättet ströps den polemik, som redan då var absolut nödvändig. Den nämnda kvartssekelgama lilla skriftens försiktiga analys och mycket hovsamma kritik av några fenomen som tydde på en klar kursförändring hos pingströrelsen, skulle tigas ihjäl och därigenom själv dö på grund av näringsbrist. Men man bedrog sig grundligt, då man segervisst och övermodigt blåste faran över i sina led.

För att idag kunna upprätthålla namnet om sig att vara levande och störst som folkrörelse i frikyrkosverige är man hänvisad till en statistik, vars offentliga hemlighet är att den är vilseledande och direkt lögnaktig. Men den ger maximala samhälleliga mutmiljoner.

Denna medlemsstatistik hålls uppe genom att exkluderingar är ytterst sällsynta. På några platser har de ersatts av något så fyndigt som vilande medlemskap.

PU har för sin del lyckats få församlingarna att erlagga ungdomarnas medlemsavgifter och kämpat i motvind för att inte enbart dopet skall ge barnen bidragskvalificerad behörighet. Det finns knappast någon gräns för penningserövringens passionerade uppfinningsrikedom.

Denna skamlösa trafik har möjliggjorts genom en långt gående bidragsanpassning där den organiserade ungdomsverksamheten och dagstidningen bäst illustrerar den fortgående demoraliseringen, och idag verifierar vad som resolut uttalades på Filadelfiakyrkans predikostol en höstsöndag för bortåt sex decennier sedan och som då gällde såsom ett sanningskriterium, nämligen:

"Då kyrkan förlorar sin andliga kraft så måste hon försöka stödja sig vid den statliga makten för att hålla sig uppe".

I en annonskampanj uppmanas medlemmarna att sätta in sina pengar i pingstbanken, vars vinster både kommer missionen tillgodo och ger hög

ränta på insatt kapital och ger dessutom chans till att bli miljonär genom spelvinster. På så sätt får staten i allt större utsträckning finansiera pingströrelsens olika verksamhetsgrenar, LP-stiftelsen inte undantagen, medan pingstfolkets privata offerinsatser genom Samspar återkommer med väl tilltagen ränta. Denna kapitalism har ett ideellt sken men tillgodoser kristnade krav på profit, en framgångsteologi utan motstycke och konkurrens.

MED BIDRAGEN HAR importerats den profana arbetsmarknadens fackterminologi och förhandlingsrutiner med församlingen och de anställda såsom motparter, vars intressen tillvaratas genom arbetsgivar- och arbetstagarrepresentanter. Bidragsanpassningen har initierat ett fackföreningstänkande, som förklarar pastorernas nonsensdeklarationer, att de inte hade någon avsikt att såsom statskyrkans präster kämpa en facklig strid för rätten till reglerad arbetstid. Dessutom har *SIDA-stödet* skapat A- och B-klassade kategorier med de så kallade *volontärerna* som en klass och de församlingsstödda missionärerna som en annan med stora intresse motsättningar och klyftor med oöverskådliga skadeverkningar för genuin mission.

Kraven på akademiska betyg för missionärerna hör också med till anpassningsprocessen och dess styrningseffekter.

En mission som till bortåt sextio procent är bidragsfinansierad har väl egentligen prostituerat bort sin trovärdighet och förvandlat ideal och visioner till illusioner med en alternativlös prognos.

Ytterligare ett slående exempel på denna långt gående bidragsanpassning kan illustreras med ett exempel från en ganska nyligen hållen evangelistvecka i Norrland.

Med modifierad uppläggning av programmet med uteaktiviteter på kvällarna istället för traditionella offentliga kvällsmöten för att möjliggöra en *"stimulerande samvaro utanför de vanliga rutinerna"*. Cirkelplaceringen i möteslokalen gav *"närkontakt och rak kommunikation"* med en *"intensiv och befriande dialog"* mellan två förkunnargenerationer, jublar arrangörerna i spalterna. Detta tillsammans med det välvalda temats huvudlinjer *"relationsproblematiken på olika områden"* förbereddes så att man *"i sammanfatningen kunde konstatera att hela programmet hade utformats till en studiecirkel, när den är som bäst"*. Precis så skall en nutida evangelistvecka arrangeras för att bli bidragsberättigad. I Lycksele belönades ansträngningarna med att Frikyrkliga Studieförbundet förmedlade omkring 20 % av kostnaderna. Men orientering istället för väckelsemöte.....

forts. sid. 34

Lorenzo och hans son Anatoli.

Foto: THOMMY JACOBSSON

Comunidad Maranata i Santo Domingo har som sin främsta uppgift att lära barnen läsa och skriva.

En av lärarna är Lorenzo. Han har levt ett "häftigt" liv med droger, slagsmål och fängelsevistelser.

Hans mor hade lärt honom att Gud finns. Efter olika upplevelser fann Lorenzo Jesus Kristus. Nu lever han i Comunidad Maranata tillsammans med dominikanska och svenska syskon.

Text: ULLA NÄSHOLM

—Jag bad om en plats d

Lorenzo, eller Lindo som han fortfarande kallas av sina vänner, kom i kontakt med maranatasyskonen i Santo Domingo för ungefär 5 år sedan. Då hade han just

utsatts för ett trauma i sitt liv — hans vänstra hand hade blivit avhuggen i ett slagsmål.

Det var en månad efter hans frälsningsupplevelse

— en av hans fiender ville hämnas på honom...

— Man har sagt att det var för att jag blivit frälst som detta hände. Men det var ingen förföljelse för min

tro, utan ett resultat av det liv jag levt tidigare.

— Visst hade vi haft kontroverser men det hade jag nästan glömt sen jag blivit frälst. Och varje dag gick jag

förbi mannens hus, utan att tänka på något särskilt och utan att något hände.

— Men en dag kom mannen med en machete i handen och högg efter mig. Instinktivt vände jag mig om och försökte ta ifrån honom macheten. Men jag hade inga vapen och högra handen skadades när jag försökte värja mig.

— Mannen fortsatte att hugga och den vänstra handen klövs och fick senare amputeras.

— Jag hade fått lära mig att vara tuff och att sätta mig i respekt. Det gjorde att jag ofta kom i slagsmål.

— Min uppfostran tillsammans med de TV-program jag tittade på gjorde att jag tyckte det var fränt att ta fram en kniv eller en machete.

— Flera gånger satt jag i fängelse just för knivslagsmål. En gång skadade jag kroppspulsådern på en man — det var ett under att han överlevde. Men han ville hämnas på mig och hade avtalat med två personer i fängelset att döda mig.

— Vid den tiden hade jag börjat söka Gud. Med båda händerna i bojar bad jag till Gud att han skulle hjälpa mig. Då skulle jag tjäna honom lovade jag.

— Och det skedde ett under. Mannen som velat döda mig, ändrade sig. Han ringde mig och sa att han inte längre ville mig något ont. Lorenzo blev frälst och började leva för Gud. Efter några år blev det svårt då Lorenzo upptäckte att han inte kunde leva upp till vad som förväntades av honom.

— Jag kunde inte vara en bra kristen och då tyckte jag det var bäst att lämna frälsningen. Nu förstår jag att det var djävulen som inbillade mig detta.

— Så fortsatte jag mitt liv

Lorenzos uppgift idag är att hjälpa till med Comunidad Maranatas skolarbete.

— Men jag insåg att jag inte kunde komma till kommuniteten utan att vara frälst, och leva ett annat liv än det jag gjorde, och det blev heller aldrig av att besöka storfamiljen.

Ansvar för sin son

Men så fick Lorenzo ansvar för sin son Anatoli, som är 9 år.

— Jag var så rädd att Anatoli skulle komma under dåligt inflytande. Eftersom Stina erbjudit mig hjälp fattade jag ett beslut att börja om. Jag hade mognat och förstått att frälsningen är mer än påbud och lagar.

— Men jag ville inte direkt fråga för min räkning och därför tog jag först med mig Anatoli och frågade om han fick bo i kommuniteten eftersom jag inte hade möjlighet att själv ta hand om ho-

bjudit mig att hjälpa till i skolan som kommuniteten har. Tre gånger gick jag dit för att samtala om det, men Stina var inte där. Hon var den enda jag kände och vågade prata med.

— Troligen förstod hon hur jag kände mig och ville ge mig en chans till hjälp som var lättare att ta emot om jag kunde göra något i gengäld.

— Men det var ju inte rätt att bara komma till storfamiljen för att få hjälp och inte vilja leva som kristen.

— Under en tid hade jag bett till Gud om en plats där jag kunde tjäna honom — en plats långt ifrån mitt förra liv. Jag *ville* återvända till Gud, men frågan var hur det skulle gå till.

Kommuniteten blev den platsen och där finns nu Lorenzo med sin son. Anatoli

— Jag får känna att jag tjänar Gud och att jag också gör nytta. Skolan är en välsignelse för barnen och jag ber till Gud om idéer i undervisningen så att barnen verkligen får lära sig något som de har nytta av.

— Intresset är basen för arbetet med barnen. Det är viktigt att de lär sig att läsa och skriva, men också att de får undervisning om Guds rike.

— Man kanske har höga ideal, men utanför Jesus Kristus kan man inte förverkliga något. Det går inte att ha en bra moral utanför Jesus Kristus, menar Lorenzo.

Kommunitetens förhoppning är att via barnen nå föräldrarna med frälsningens budskap. Barnen kan förmedla en sång eller ett bibelord de lärt sig, till sina

...för jag kunde tjäna Gud...

med droger och andra saker, långt borta från Gud. Några gånger träffade jag Stina Fridolfsson och hon erbjöd mig att komma till storfamiljen.

nom.

— Det var med fruktan jag tog med pojken. Jag tycker inte om att be om saker som jag kanske får avslag på.

— Stina hade också er-

går i skolan där Lorenzo undervisar.

Lorenzo har aldrig undervisat förut, men har en enorm hand med barnen och är en fin pedagog.

föräldrar eller andra anhöriga. Och evangelium är det *enda* som i grund kan förvandla en människa och göra henne till en ny skapelse.

ÄNKAN

Predikan av ARNE IMSEN

Jesus framförde liknelser för att lära sina lärjungar att de alltid borde bedja utan att förtröttnas. Det finns alltså någonting som är tröttsamt, påfrestande; som inte alltid är så lätt att genomföra. Vi bär ett motstånd inom oss, men det finns också motstånd omkring oss. Det är fråga om att övervinna detta motstånd: Att bedja utan att förtröttnas. Jesus vill göra klart för oss det farliga trötthetsmomentet som vi har att kämpa emot. Hindret för oss att komma igenom och nå fram är tröttheten. Vi lägger av för snart, för snabbt — istället för att bida och vänta. Ty Hjälparen kommer. Även om det inte ser ut som om han ska komma, så gör han det. Och han kommer aldrig för sent. **HAN KOMMER.** Och det vill han göra klart för oss.

Jesus vill lära lärjungarna att de **BORDE** bedja. Det vill säga, det finns saker och ting som man inte kan kommandera människor att göra: Man kan inte kommandera människor att bedja, så att de kommer in i ett sant och fungerande böneliv. Man kan lära dem vissa böneord. Men med det når inte bönen fram till det mål som Jesus åsyftar. Då blir bönen ett slags självändamål. Möjligen en kompromiss eller ett resultat från ett anklagat samvete. Människor känner sig nästan pliktiga att be, för det är ett utbrett kriterium för all religiositet. Vi kan tala om hedningens, fariséens och skrymtarens böner. Hedningen kan bedja många ord. Skrymtaren beder för att bli uppmärksam

sammad av människorna. I Lukas evangelium möter vi publikanens och en själv-god farisés böner. Det finns oändligt många bedjare.

I Jakobs brev möter vi också en bedjare. Det är egentligen otäckt att läsa beskrivningen som aposteln där gör. Ty där är inte bönen bara ett självändamål, utan också ett njutningsmedel. Man ber helt enkelt för att det är njutbart, och därför att man ovanpå sin själviska grundinställning räknar med att Gud ska lägga sina välsignelser, så att man förutom den rent materiella njutningen också ska få möjlighet till en andlig njutning. Det går egentligen inte att undervisa om bönen, om man inte själv har gjort bönens erfarenheter. Man måste själv ha fått inte bara bönens lära eller tema klart för sig, utan också bönens **UPPLEVELSE** — att bedja.

Jesus var väldigt medveten om vilka oerhörda svårigheter den sista generationens kristna får vara med om. Och då han talar om den yttersta tiden, ger han undervisning om att vi ska bedja om att vår flykt inte sker på sabbaten. Vilket märkligt böneämne! Varför säger han så? Han säger också att vi ska bedja om vissa praktiska detaljer som är nödvändiga. Det här tar han upp i sin avskedspredikan när han talar om den yttersta tiden. Aldrig någonsin tidigare har lärjungarna haft så många böneämnena som i den sista generationen. De får många böneämnena av rent

religiös och praktisk karaktär!

Det handlar inte om de rent andliga funktionerna, utan också om livsuppehållet, om hur man ska kunna överleva; inte bara som människa av människans art, utan också om hur man ska kunna överleva som troende. Jesus frågar: Männe Människosonen ska finna tro när han kommer tillbaka? Det är inte klagan, utan ett realistiskt konstaterande, utifrån förfärliga förhållanden. Här talar han om en tid då det är onaturligt att tro på Gud. Och dessutom sällsynt att ha en tro på Gud. Märkligt!

Under nödtider, under svåra förhållanden i mänsklighetens historia, har människor bedit ovanligt mycket. Då har man bedit individuellt, nationellt. Man har samlats till bön och ropat till Gud. Så har det varit under tidigare generationer. Här möter vi en helt ny generation som har maximala svårigheter och prövningar — men ett minimalt böneliv, med en mycket svag, tynande tro — om den över huvud taget existerar.

Då Jesus pekar på detta, gör han det på ett dramatiskt sätt, för att påvisa vilka djup det handlar om. Ytliga bedjare har världen haft i alla tider, och kommer säkerligen att ha det även den här tiden. Det är bedjarens makt och skyldighet att med sina böner riva ner Herrens välsignelser eller stänga himmelens fönster. När man talar om bön, tänker man sig ju att Gud ska genom den ge sina välsignelser, sin rikedom och sin härlighet. Man kan inte tänka sig att det finns en bestraffande kärlek. Men när vi inser hur bönen fungerar, ser vi att den är ett mäktigt, hemligt vapen, som gör att bedjaren kan styra ett lands utveckling. Inte genom politiskt käbbel, men genom målmedveten och kraftfull bön. Elia bad, och hela nationen leddes in i en djup nöd. Åter bad han, och himlen öppnade sig. Den här mycket prövosamma tiden avlöstes av en gudomlig välsignelse.

Jesus talar inte om en kvinna som vårdar en döende eller balsamerar en död. Nej, i den här liknelsen handlar det om en änka som genom döden mist sin försörjare och försvarare, men också är medveten om sina rättigheter som änka. Så går hon till domaren och säger: "Skaffa mig rätt av min motpart!" Det är ingen vädjan, det är en befallning!

Det Jesus talade om var egentligen en förlängning av det han talat om med avseende på den yttersta tiden. Han aktualiserade några konkreta ting; historiska händelser som alla kände till. Han sa så här: "Såsom det skedde på Noa tid... Såsom det var på Lots tid..." Han tecknade en mörk och dyster bakgrund. Om vi sät-

ter oss in i problematiken, så förstår vi det här mycket bättre.

Vad kan vi lära av Noa? Det handlar inte om kristna värderingar eller folkmo-
raliska frågor, även om det är mycket lätt
att peka på sådana förhållanden, men det
var inte detta som var det stora och avgö-
rande under Noas samtid. Det talas klart
och tydligt om "Guds söner" och "män-
niskornas döttrar".

Det handlar om den otillåtna beblandel-
sen som måste förklaras så att man hade
forcerat alla gränser och gett sig in i en
olaglig, otillåten värld.

Vi går till texten: "*Och han framställde
för dem en liknelse för att lära dem att de
alltid borde bedja utan att förtröttnas.*"
Observera att det står inte bara att han
framställde en liknelse, utan "*han fram-
ställde för dem en liknelse*". Och sedan
"*för att lära dem att de alltid borde bed-
ja*". Här handlar det om personliga relati-
oner. För att förstå det här språket, måste
vi äga högst personliga relationer till
Herren Jesus Kristus, annars begriper vi
inte ett enda dugg. "Låtom oss bedja",
säger prästen, och så läser man en bön ut-
an att man minuten efteråt vet ett dugg
om vad man varit med om. Man har be-
dit om syndernas förlåtelse och Guds väl-
signelse, men sedan fortsätter man sitt liv
som om dessa böner aldrig varit uttalade.
De ändrar ingenting. Det värsta är att
många av de här mördande, dödande bö-
nerna som går i repris dag efter dag,
gudstjänst efter gudstjänst knappast når
till taket. Det är fruktansvärt allvarligt.

Vi måste komma förbi religiös jargong
och tradition; vi måste komma förbi döda
upprepningar och göra klart för oss att
endast personliga relationer fungerar. För-
utsättningen är att det finns ett personligt
förhållande, då finns möjlighet att ta
emot undervisning. Och Jesus "*ville lära
dem att bedja utan att förtröttnas*". Bönen
är nämligen en livsuppehållande funktion.

Det finns också en annan sida av bö-
nen. Bibeln talar om Elia i förbönens äm-
bete och tjänst. Det är oändligt betydelse-
fullt att fungera i ämbetet, men hur ska
man kunna göra det om man inte har bö-
nelivet? Man måste komma in i en livs-
uppehållande funktion och förstå att det
inte bara är världen i största allmänhet
som är ansatt av ondskan och den onde.
Varje enskild kristen, varje lärjunge, at-
tackeras med avsikten att beröva honom
livet, och utrota allt andligt liv ifrån jor-
den. Den livsuppehållande funktionen be-
står i att vi personligen umgås med Her-
ren Jesus Kristus i ett intimt böneliv. Det
första Jesus sa var detta: "*Gå in i din
kammare och bed i det fördolda, då skall
han som ser i det fördolda vedergälla
dig*". Det är viktigt att bedja som det står
i sångstrofen:

*Herre, lär mig bedja,
Herre, lär mig tro
Herre, lär mig älska,
Älska såsom Du!*

Längtar du efter detta? Herren vill ge dig
det.

"*Han framställde för dem en liknelse
för att lära dem bedja utan att
förtröttnas.*" Han framställde för dig och
mig en högst personlig liknelse för att lära
oss som lever i den yttersta tiden, och sä-
kerligen den sista generationen, att vi all-
tid borde bedja utan att förtröttnas. Han
öppnar världarna för oss, så att vi inte
fastnar i de inomvärldsliga problemen,
och går under i det ohyggliga tryck som
möter oss just i denna tid. Gud ger seger!

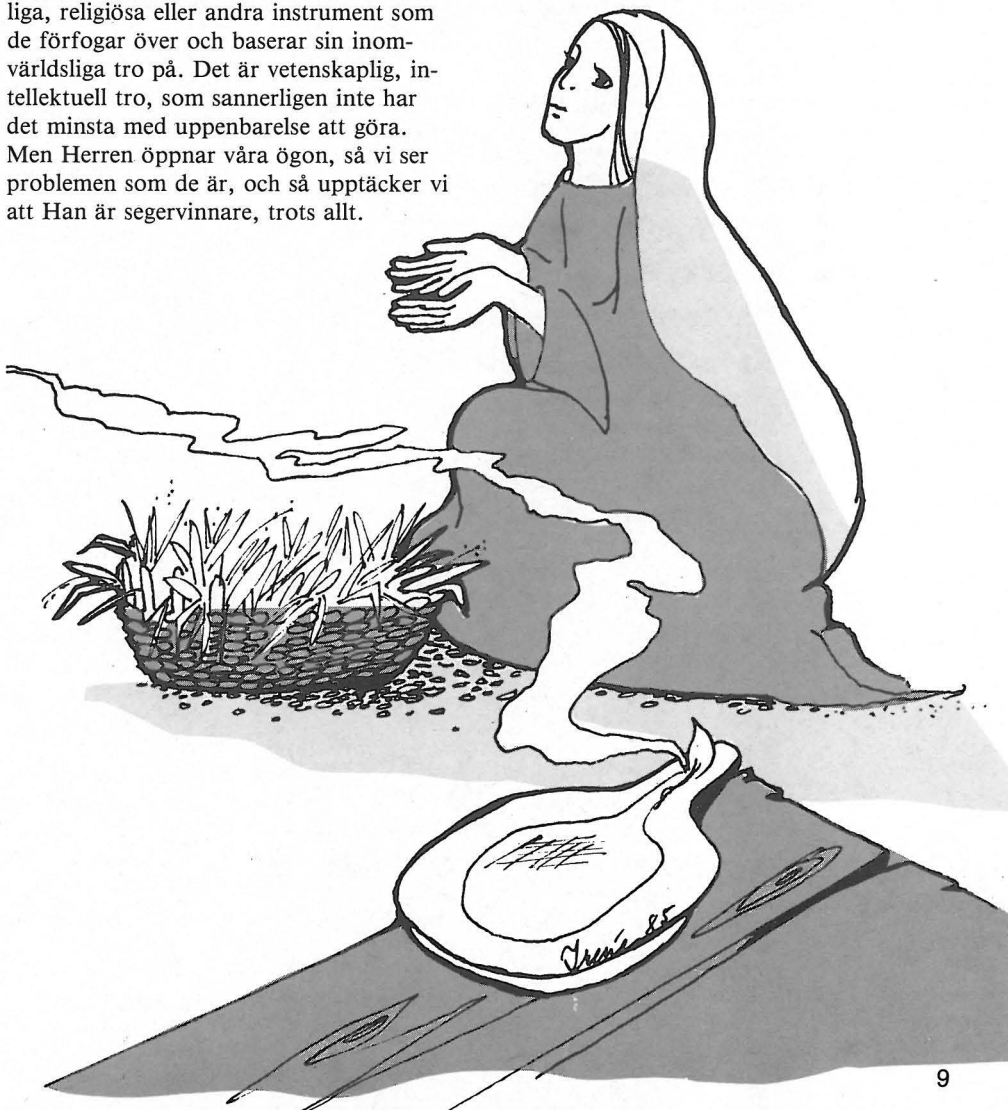
Vilka är det Jesus menar? Han menar
oss som lever här och nu; han vill lära oss
att bedja. Han vill riktigt skaka om och
göra klart för oss att ondskan är förfär-
lig. Men vi är inte vapenlösa. Fienden är
mäktig, men vår Herre är mäktigare. Fas-
tän det verkar som om vi vore en minori-
tet som inte har möjlighet att utöva något
avgörande inflytande på sin samtid, så
har vi ett vapen som är mäktigare än alla
fiendens vapen. Det är bönen mäktiga
vapen. Vi kan genom våra böner påverka
regeringar, konungar, nationer; vi kan ge-
nom bönen åstadkomma en maktförskjut-
ning, först och främst i andevärlden, med
jordbävningssliknande resultat. Människor
tycker detta är överkligt, och har små an-
språk när de går inför Gud, därför att de
inte vet vad det hela handlar om. De för-
står inte behovets rätta storlek eller verkli-
ga orsak, de ser heller inga lösningar, ut-
an de ser på samma sätt som världens
människor. De mäter allt med vetenskap-
liga, religiösa eller andra instrument som
de förfogar över och baserar sin inom-
världsliga tro på. Det är vetenskaplig, in-
tellectuell tro, som sannerligen inte har
det minsta med uppenbarelse att göra.
Men Herren öppnar våra ögon, så vi ser
problemen som de är, och så upptäcker vi
att Han är segervinnare, trots allt.

Jesus säger att allt eftersom ondskan
trappas upp, så gäller det för oss att be-
dja alltmer intensivt och bestorma himme-
len med våra böner, till dess att vi ser
synliga resultat. Det är detta Herren Jesus
Kristus vill lära oss.

"*I en stad fanns en domare som icke
fruktade Gud och ej heller hade försyn
för någon människa.*" Här talas om ett
maktcentrum; en makthavare på hög ni-
vå. Sådana positioner uppmärksammar
människor vanligtvis och kommer på ett
eller annat sätt i kontakt med. Att möta
en domare är inte speciellt angenämt.
Han är en makthavare som har delegerad
myndighet att upprätthålla ordning, och
är tillsatt för att skipa rätt för alla med-
borgare. En domare måste vara medveten
om vad som är rätt och fel; det måste fin-
nas klara och tydliga rättsbegrepp. Doma-
ren har makt, hans ord är avgörande. När
domaren har fällt sin dom, då återstår ba-
ra verkställigheten.

Som kontrast till domaren fanns i sam-
ma stad en änka. Hon var änka bland
många andra änkor, här handlar det om
en helt anonym person. Det fanns en do-
mare, men massor av änkor. Det finns
många änkor, men otroligt få utnyttjar si-
na möjligheter, helt enkelt därför att de
inte är medvetna om dem. Många är i
samma situation som den här beskrivna
änkan, men de är inte medvetna om det,

forts. sid. 30

Comunidad Maranata samlad. På bilden syns dock inte artikel författaren Stina Fridolfsson, ej heller Tommy Jacobsson, som tagit fotot.

GRAM FRÅN COMUNIDAD MARANATA, DOMINIKANSKA REPUBLIKEN • NYÅRSTELEGRAM FRÅN COMUNIDAD MARA

Möteskampanj på fotbollsstadion, re

Nyårsaftonen reste Christina och Per-Arne Imsen tillsammans med Berno Widén och Stina Fridolfsson till Santo Domingo i Dominikanska republiken, för att som särskilt inbjudna gäster delta i landets största gemensamma evangeliska möteskampanj, som varje år brukar hållas på nyårsdagen.

Ja, så har den första etappen som vi var så nervösa för avverkats. Vi kom fram på nyårsaftonen efter en ganska jobbig resa.

—Vi var mycket nervösa för vad som skulle ske i passkontrollen, berättade Per-Arne, eftersom vi hade över 300 kassetter med oss i väskorna plus film för flera tusen kronor, plus bandspelare, kameror och övrig utrustning för mycket stora värden. Men Stina gick fram till tulltjänstemannen med Christinas kassett och berättade om Comunidad Maranatas arbete. Efter den proceduren öppnade han knappt väskorna. Han hitta-

de i en av väskorna ett stort antal filmer, och påpekade att han fått order om att han endast fick släppa genom en enda filmrulle per person, log, stängde igen väskan, och frågade var vi skulle ha vår kampanj.

På flygplatsen i Santo Domingo möttes vi av vännerna och en rejäl minibuss, som rymde oss och allt bagage.

Det var förkrossande roligt att träffa alla syskonen igen, och se dem trosfriska, vid gott mod, glada och hoppfulla. Efter en fin fest med kyckling, friterade matbananer och batata, fruktsallad och glass, gick vi till

sängs och försökte få en välbehövlig vila inför påföljande dags krävande engagemang i Batalla de la Fe. Vilket inte var det lättaste. Nyårsnatten har alla radion och stereon på högsta volym, man dansar och super på gatan, och slänger livsfarliga smällare åt alla håll.

Men dagen kom, och vi åkte till den stora stadion där Christina skulle sjunga. Vi fick upp försäljningsbord med kassetter, tidningar och traktater. Och intresset var stort. Innan mötet började, hade vi sålt kassetter för närmare tusen kronor, och gav bort till olika kristna radiostationer som var representerade.

Mötet skulle börja tre, men ända fram till fyra höll man på och testade högtalarna och övrig teknisk utrustning som alltid är lika svår att få funktion på. Christina möttes av stor värme från alla som hälsade och uttryckte förhoppning att hon skulle sjunga många sånger. Det knepiga var, att på programmet var angivet

att hon skulle få 13 (tretton!) minuter på sig. Den enda som fick starkt uttalad tidsbegränsning... Och så udda minuter!

Vi ska fråga arrangören vad man egentligen menade med det där. Troligen var man livrädd att den grupp Christina representerade, skulle ta hela föreställningen. Och det önskar jag verkligen vi kunde ha gjort. Dit hade folk vallfärdat i bussar från hela landet, för att lyssna till artister med play-back och helt världslig stil.

När Christina kom upp och sjöng "O, själ vänd om till källan!" med en innerlig inbjudan till källan och livsflödet vi har i Jesus Kristus, blev det en underbar atmosfär. Hon inbjöd också till de möten vi kommer att ha under en dryg veckas tid med samma tema. Så kallade hon upp hela gruppen, och vi sjöng "Alabad a Jehova" (Ps 117) och hela menigheten, väl 40-50 000 människor, reste sig och sjöng med gång på gång.

Då hade väl de tretton

Ovan: Solveig Skogesjö har blivit en oundgänglig tillgång vad gäller skolarbetet bland de unga dominikanerna.

Till höger: Det är inte den nya bilen Claes Mård här reparerar utan en mindre bra föregångare. Claes och hans medhjälpare David tycks dock förhoppningsfulla ändå.

Foto: THOMMY JACOBSSON

TA, DOMINIKANSKA REPUBLIKEN * NYÅRSTELEGRAM FRÅN COMUNIDAD MARANATA, DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

dioprogram, bilköp och slumbesök...

minuterna gått, och speakern sprang runt vit i ansiktet och verkade besvårad. Sedan sjöng vi med i kören då Christina sjöng Per-Arnes sång "Genom tron", och till sist avslutade Christina med att påpeka att i vår grupp saknas tre bröder som sitter i Viktoriäfanget, och lade på de församlade syskonens hjärtan att bedja om en gudomlig lösning på deras svåra situation.

Ulla nickade till, och viskade: "Oj! Det var bara Christina som skulle kunna smuggla in en sådan känslig påminnelse i det här sammanhanget!"

Faktum är, att Christina bröt av på ett underbart sätt från det övriga arrangemanget. De övriga hade inspelat ackompanjemang, vilket gjorde att de blev bundna till en död bandspelare, de stod ensamma och representerade endast sin egen röst. Christina hade syskon som spelade tillsammans med henne i ett levande, anpassat arrangemang.

Hon nämnde om Comunidad Maranatas arbete och om skolarbetet som behållningen från kassettförsäljningen går till. Christina, och vi med henne, fick utgöra en protest mot artisteri, kommersialism och kampanjhysteri. "O, själ vänd om till källan!" Det är verkligen ett budskap som behövs i detta land, så exploaterat även i religiöst avseende.

Efter mötet blev vi hjärtligt tillfrågade om vi ville medverka i de torgmöten man hade i en stor park mitt i stan varje måndag. Och sedan kom flera andra. Eftersom våra egna möten är annonserade och bokade, så fick allt annat engagemang rätta sig efter detta.

I högtalaren hörde vi plötsligt, i slutet av tillställningen, att Christina Imsen annonserades att sjunga i ett möte dagen efter. Det visste vi ju inget om, så det var ju en överraskning. Sedan, när vi stod på gatan med bord, kassetter och tidningar och väntade på en

beställd bil kom plötsligt mötesarrangören, körande och erbjöd skjuts hem. Så fick han chans att försäkra sig om att Christina hade möjlighet att komma till det där mötet.

Christina har blivit mycket väl mottagen, och med henne hela Comunidad Maranata. Vi hälsas välkomna till möten och radioprogram, det har faktiskt blivit så många inbjudningar att vi fått avvisa flera.

Per-Arne och Claes har varit ute på stan och köpt en bil. De har besökt olika bilfirmor och sett många bilvrak men hittade i alla fall till slut en mycket fin och välvårdad Chevrolet Impala, modell 1970, utan rost.

—Jättefin, säger Berno.

De tog kompressionsprov med enormt fina värden, och prutade 1 500 peso. Ett stort under.

—Den är gul, och vacker att titta på, säger Christina. Elektriska fönsterhissar. Ja, det var det.

Berno är den förste som kommit hit och tycker att

allt verkar ungefär som han föreställt sig i förväg. Han verkar trivas. När Per-Arne och Claes var ute på moppen för att köpa bil, blev de helt svarta i ansiktet av alla avgaser.

Trettondagen, som är dominikanska barns julaften, var vi borta hos Lydia, vår forna tvätterska med de åtta barnen, hon som fick en sång av oss, och vars foto var med i MR nr 4-5/86. Christina delade ut leksaker åt alla barnen. Ni må tro att det var fest!

—Man känner sig verkligen tagen av den nöd och misär människor här tvingas leva i, säger Christina. Man har det ju på så nära håll. Jag tror verkligen att storfamiljen har en uppgift i just dessa områden genom att bara finnas till. Man skulle vilja hjälpa alla på något vis, men man vet inte hur det skulle kunna ske.

Så till slut en hälsning från Solveig som sammanfattar:

—Vi har haft en mycket

forts. sid. 31

nedrande som en uppbladd religion och det måste nödvändigtvis föra med sig konsekvenser, både för hans liv och hela den nation som han stod som ledare för, och det gjorde det förvisso också. Ty istället för en homogen massa, ett tolvstammat folk som höll ihop, möter man när Salomo gått ur tiden ett rike som är splittrat och delat. Landet delades, det blev tio stammar mot två och ganska snart började landet slitas sönder inifrån.

Den inre sammanhållningen gick förlorad. Istället för att uppleva den homogena massan som höll ihop mot ett yttre tryck, ser man ett land som är i förfall och fördärv.

Nu står en gudsmänniska fram, vi vet strängt taget inte varifrån han kommer. Men en dag står han där på historiens arena med ett förslag till folket. Gudasänd

Vet du vad skriften säger? Herrens ögon far över hela jorden, för han vill med sin kraft stödja dem som av hjärtat är helt med honom. Helt hjärta, uppriktiga beslut, inte delad och splittrrad, utan helt med honom. Har du hört vad Jesus sade? "Älsken Gud av hela ert hjärta, av hela er själ, av hela er håg." Vi måste komma till ett beslut.

Vi läser i Uppenbarelseboken om Laodicea. "Om du ändå vore varm eller kall, men nu är du ljum." Varm eller kall, antingen eller, inte både ock. "Ingen", sa Jesus, "kan tjäna två herrar, ty antingen hatar han den ene och älskar den andre, eller också älskar han den ene och hatar den andre."

Går vi lite längre tillbaka i historien, så möter vi ungefär detsamma. Abraham hade tågat ut och han hade haft Lot med sig på resan. Men nu sa Abraham, pilgrim-

VÄLJ IDAG VEM

"Är det du?" sa en gång en konung. "Är du här, du som har ställt till en massa trasel för Israel?"

Frågan kom ifrån konung Ahab och den ställdes till profeten Elia.

Då man inte riktigt förmår att rätt analysera sin situation, då man inte riktigt kan förstå varför man har hamnat i torka, varför man har lidit under längre tid, och det är så torrt och så eländigt omkring en, då söker man sig en syndabock, någon man kan vältra skulden över. Nu står profeten lägligt till för det. "Är det du som har ställt till så mycket trassel för Israel?" Då säger profeten så här: "Jag har ett förslag att komma med inför dig, o, konung och inför hela folket." Det handlar egentligen om efterföljelse. Lyssna: "Hur länge vill ni halta på båda sidorna? Om Gud är Gud så får ni efterfölja honom, men om Baal är det, så

får ni följa honom."

Det är ett bra förslag som kräver ett svar. Ska man se vad som egentligen ledde fram till den här drabbningen på Karmel, måste man gå 30 år bakåt i tiden. Vet du, att bibeln är så utomordentlig att den berättar sanningen om människan, även sanningen om konungen. Vi vet att Salomo hade varit ett fantastiskt föredöme genom sin vishet och sitt förstånd, när han hade utbett sig nåd för att kunna leda folket rätt. Men bibeln tiger heller inte om de senaste åren utav Salomos liv, som ledde till katastrof, både för hans egen del och för hela nationen Israels liv. Det började egentligen litet, när man började importera synden ifrån de kringliggande länderna. Kvinnorna tog med sig synden och ogudaktigheten in i landet. Man möter i avslutningen av den här gudsmanens liv någonting så för-

kommer han och frågar: Hur länge vill ni halta på båda sidor? Mitt förslag är: Om Gud är Gud så får ni efterfölja honom, men om Baal är Gud så får ni följa honom. Ni som har haltat fram på livets väg, ni måste komma till en uppgörelse och ett beslut.

Det här folket haltade åt båda sidorna, andligt schizofrena människor, aldrig riktigt nöjda, aldrig riktigt glada, aldrig så, att man kunde satsa på en sak, man hade en splittrad håg. När man var i världen, bildligt talat, så var man inte riktigt förnöjd, för man undrade om man inte borde vara tillsammans med Guds folk. Men om man varit med Guds folk så hade man känt dragningen åt världen, för man var aldrig förnöjd. Man kände sig ständigt otillfredsställd och man ville någonting annat, man var ett haltande folk.

men, så här: Hör du Lot, tillräckligt länge har dina hjordar betat med mina, men nu förstår jag att det inte går längre, utan på något vis måste det komma till boskifte mellan dig och mig. Vi kommer annars att dra varandra ner i fördärvet. Det är bättre att vi skiljs åt och går åt var sitt håll.

Lot tittade ut över Jordanslätten och den var utomordentligt fruktbar. Den såg ut som en Edens lustgård, det var innan Gud hade låtit eld och svavel regna över Sodom och Gomorra. Nu tittade Lot, denna småborgerliga människa, ut över slätten och gav den vittnesbördet att den såg ut som en lustgård. Och så säger skriften: Lot utvalde åt sig Jordanslätten, men Abraham gick upp i bergsbygden.

Lyssna, innan du väljer så ska du ha med också det här momentet: Den här slätten

ser utomordentlig ut i nuet, men du ska veta att den bär i sig eld och svavel. Det var innan Gud hade låtit det regna eld. Han valde åt sig slätten, medan Abraham gick upp i de förtorkade bergen. O, nej, säger Gud på natten, du som tror att det är så dåligt, titta ut åt höger och vänster, allt det ditt öga ser vill jag ge dig i min tid. Men, säger skriften, *Lot* utvalde åt sig.

Lite senare möter vi Josua. En åldrande människa, som står vid ålderns höst och ska lämna livet. Nu kallar han till sig israelns folk och vill säga någonting åt dem innan han går ur tiden. Och vi gör klokt i att lyssna till vad Josua har att säga. Trots sin ålder, 110 år, så hade han bevarat den andliga spänsten, vitaliteten, trons ande, som hade gjort att han såg lite annorlunda än de andra i folket. Han, som tillsammans med Kaleb hade förstått Guds vilja, när

tider. "Se i historien hur Gud ha hjälpt oss och varit med oss i tiden som ligger bakom. Se, hur vattnet stod på båda sidor, när vi gick igenom Jordan och in i landet. Kom ihåg hur Gud var med oss då vi kämpade mot Jeriko, kommer ni ihåg hur murrarna föll? Kommer ni ihåg hur vi kämpade mot amoréerna, hur Gud gick fram som en hjälte i forna dagar? Kommer ni ihåg hur Gud har varit med oss intill den här dagen? Därför har jag och mitt hus fattat ett beslut. Vi vill följa Herren. Men om det misshagar er att tjäna Herren, så utvälj åt er idag vem ni vill tjäna. Antingen de gudar som era fäder tjänade, när de bodde på andra sidan floden, eller de gudar som dyrkas av amoréerna, men jag och mitt hus vill tjäna Herren, välj idag." Man måste komma till en uppgörelse och till ett beslut och nu slungar den här åldriga människan ut ett förslag.

got som inte ska kunna tas ifrån henne." Hon har valt den goda vägen; välj vem ni vill tjäna. Om Gud är Gud, så får ni följa honom, om Baal är det, får ni följa honom.

Du har länge levt i torka och du har upplevt att det är någons fel, det beror aldrig på dig själv. Här kommer nu en profet, som får skulden för att ha lett dig in i det här eländet. Men det är inte jag, säger han, utan det är din egen synd, som har lett dig in i det här missförhållandet. Det går inte att smita och lägga över skulden på andra, för att förhållandena är som de är. Herrens profeter står lägligt till om man tycker att Guds verk inte går som det borde. Det är profetens skuld, föreståndarens skuld, lärjungens skuld, evangelistens skuld, men aldrig vår egen. Vi är den lidande parten.

Sluta ljuga för dig själv! Så kommer profeten till ko-

nung Ahab: Jag har ett förslag. Välj idag! Och så provocerar han, där han bygger upp sitt altare av tolv stenar, en för varje av Israels tolv stammar. Det som höll på att slitas sönder när man delade riket i norr och söder, det bygger profeten upp med tolv stenar och därpå faller Guds eld. När man blir sammansvetsade, en homogen massa, när man är i gemenskapen, så upplever man att där finns utrymme för Guds eld att falla. En eld på gemenskapens grund. Så man inte går sina egna, självvalda vägar. Det handlar om torka eller liv.

"Jag hör suset av regn, det är inte mycket, men jag ser ett moln lika stort som en hand. Det är dags att du går ner härifrån, o, konung, för nu kommer snart regnet." Man hade gjort sitt beslut: Vi vill tjäna Gud.

Välj idag vem du vill tjäna.

forts. sid. 34

DU VILL TJÄNA

folket bara såg problem. Han hade fört folket in i landet när Mose inte kunde, där stod man efter tre dagar i det nya landet och kunde äta av dess frukter.

Nu, när han har levt ett långt liv, kallar han till sig folket och ger det en historielektion. Han börjar undervisa dem om Gud i Israels historia. Han talar om Abraham som fördes ut ur elände, han talar om Isak, ende sonen, han talar om Jakob, som Gud fostrade till att bli va Israel, han talar om Mose, som hellre valde att lida ont bland Guds folk än att ha en kortvarig njutning av synden. Han talar om uttåget ur Egypten, om hur man gick igenom Röda havet, han talar om hur Gud gav dem vatten i öknen, hur han lät manna strömma ner ifrån höjden, han talar om för dem att Gud har varit trogen mot sitt folk genom gångna

"Välj idag vem du och ditt hus vill tjäna!"

"Jesus, bryr du dig inte om att jag går här ensam med alla bestyren, bryr du dig inte om att jag är ensam med alltihop?" "Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro för mångahanda. Maria har valt den goda del, som inte skall tas ifrån henne." Smaka på det här, "...valt något som inte ska tas ifrån henne."

"Själ, nu har du nog för många år. Kom och slå dig till ro. Ät, drick och var glad. Inte ska du hålla på och stressa så i livet, du börjar bli gammal nu, slå dig till ro, du har arbetat mycket i ditt liv, nu är det dags för vila."

Men skriften säger att i denna natt knackade någon på dörren och sade: "Din själ ska utkrävas av dig, tas ifrån dig." Utan att fråga om du vill eller inte. Någon som gör valet för dig. "...valt nå-

Predikan av JAN-EGIL HAFSAHL

Lot utvalde åt sig Jordanslätten och Abraham gick upp i bergsbygden. Josua kallade samman Israel och manade:

— Utväljen åt eder idag vem i viljen tjäna — men jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren!

Även Maria gjorde ett val — och Jesus sa:

— Maria har utvalt den goda delen.

Människan gör sina val. Ödesdigert, med konsekvenser för tid och evighet.

I denna predikan manas till helhjärtad satsning och tjänst.

Myndigheterna tittade på Pilgrimsskolan i Ljungsbro

"Det kanske låter uppnosigt, men faktiskt, kära fru länskolnämndsinspektör är vi själva MERA måna om våra barn än ni vill synas vara"; skriver ELISABETH LINDROOS i sin spännande rapport om det fruktade besöket från länskolnämnden till Pilgrimsskolan i Ljungsbro.

Storfamiljen på Jakobslund i Ljungsbro. Här bor två familjer med barn i skolåldern.

Att fostra barn är inte så lätt. Många, många gånger undrar man hur det egentligen ska gå. Kvar står ändå att Guds Ord gett oss föräldrar detta uppdrag.

Barn är fortfarande barn när de blir sju år och enligt svensk lag ska börja skolan. Därför finns ingen anledning att lämna över dem till okända krafter i deras viktigaste levnadsår.

Vi har ju haft förmånen att både bli påmind om detta, samt anvisade en utväg. Man kan faktiskt lära sina barn både läsa, skriva och räkna. Och oändligt mycket mer. Här i Ljungsbro har vi nu haft hemundervisning i 5 år. När vi först kom hit, var det familjen Björkman som hade flera skolpliktiga barn. Sedan har nya barn i storfamiljen vuxit upp och börjat skolan. Just nu har vi fyra elever som tillhör två familjer, vilka hjälps åt på olika sätt med undervisningen. Ja, de andra i storfamiljen ställer också upp. Alla har något att ge, och uppgifterna är många.

När vi 1986 fick en ny skollag, som försöker

omöjliggöra hemundervisningen, var det förstås med bävan och undran vi drog igång efter sommarlovet. Det är kämpigt att ta hand om en sådan här stor sak, och inte blir det lättare när man befärar att de makthavande ska komma och slå ner på arbetet vilken dag som helst. Men en sak är klar: *"Huru kan han lära dig bedja, om icke genom nöd och genom allt som nu har prövat din kraft?"* (Job 39:19). Jag tror att vi ska vara tacksamma för de känslor av ångest och vanmakt vi ibland får känna, för de stämmer hjärtat till bön och åkallan. Det har vi väl alla upplevt, att när allt är gott och väl, är det lätt att slumra till i bönelivet. Utan kamp, ingen seger.

En dag i november kom telefonsamtalet, som vi, eller åtminstone jag, skulle velat slippa. Det var rektorn för skolan i Ljungsbro som ville komma på besök tillsammans med en inspektör från länskolnämnden. Hon ville "se hur vi har det".

Dagen för besöket stod vi uppsträckta i vårt

uppstädade hus och tog emot. Ganska nervösa. Civilkurage, ja, det behövs nog när man som vanlig liten förälder har tagit på sig ansvaret, DE-RAS ansvar, för sina barn. För det ska ni veta, kära läsare, att skolmyndigheterna anser inte att föräldrarna har ansvaret för sina barn, utan det har DE, tjänstemännen i det stora verket. Även om de nog vill att föräldrarna ska vara med på något litet hörn i deras skola.

Det är lätt att bli lite knäsvag vid mötet med människor som så att säga har ens liv i sin hand. Som har alla upptänkliga resurser att kväsa medborgare som inte är samarbetsvilliga. Men man ska frukta Gud och inte människor. Och jag vet att Gud var med oss också denna gång, då vi fick möjlighet att tala om våra ställningstaganden, där vi satt runt kaffebordet och drack kaffe med nybakade anisbröd och pepparkakor. Inspektören verkade märkbart lättad när hon kunde försäkra sig om att vi är vanliga sunda kristna, även om

hon inte höll med oss i allt.

Efter en titt i barnens böcker konstaterades att de får en tillfredsställande undervisning, och tillsammans sjöng sedan vi; elever och lärare, eller barn och föräldrar, ett par sånger. Bland annat Per-Arne Imsens *"Igenom tron de övervann, och jag vill liksom de bli segervinnare"*. Den sången sammanfattade på något sätt det vi ville få sagt.

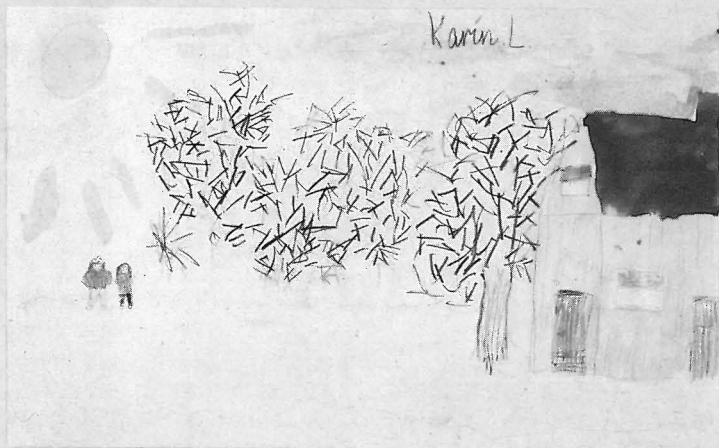
Ja, så var pärsen över, och vi lämnades åt fortsatt arbete, med ord om oss att man var tillfredsställd med dessa barns situation.

Det kanske låter uppnosigt, men faktiskt, kära fru länskolnämndsinspektör, är vi själva MER måna om våra barn än ni vill synas vara.

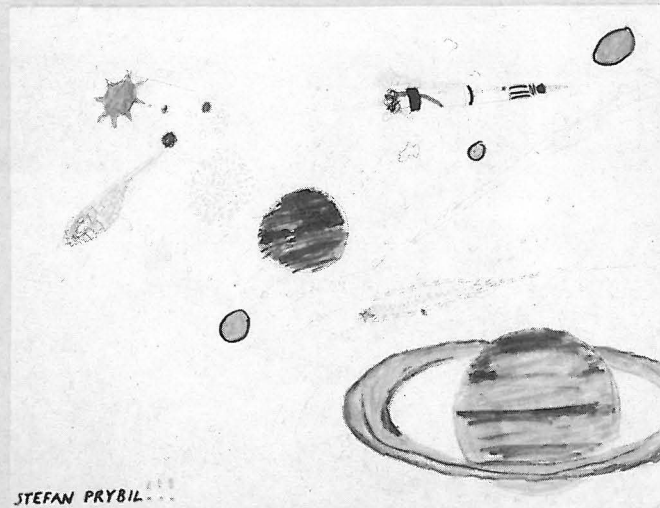
Roger 9 år, skrev så här i ett brev till den norska barntidningen *Höst*: *"Det är mycket bättre än i vanliga skolan. Här är det lugnare i skolan. Aldrig att jag skulle vilja gå i vanliga skolan."*

Kom ihåg oss i era böner!

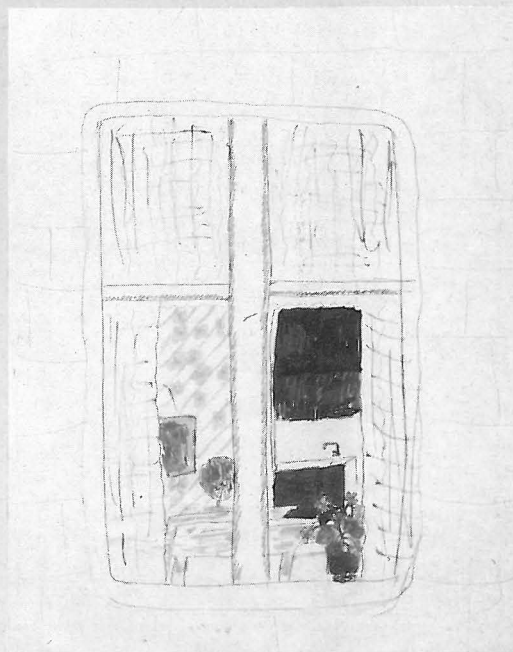
Jag tycker att Pilgrimsskolan
är väldigt bra. Jag skulle aldrig
vilja gå i vanliga skolan.
I vanliga skolan där blir man
undervisad i utvecklingsläran,
t.ex. att allt kommer ifrån
den stora smällen eller att
människorna ^{här} stammar från aporna.
Det händer också att man blir
mobbad i skolan om man inte
är som alla andra.
Här i Pilgrimsskolan får vi bara
lära oss det som är sant.
Och det är bra.
Karin Lindroos

Karin Lindroos, 10 år.

STEFAN PRYBIL
Stefan Prybil, 11 år.

Roger Lindroos, 9 år.

Barn och ungdomar: Du som vill teckna, skriva och berätta något, hör av dig till oss. Skicka ditt bidrag till vår adress. Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma

Har du någonsin tänkt på när Adam och Eva bröt mot Guds enda bud i sina första dagar? Om Gud i sin besvikelse över människans svek hade dömt henne och sagt: "Nu vet jag vad hon går för. Jag vill inte veta av henne mer."

Men så gjorde han tack och lov inte. Han hade redan då en plan för att göra människan fri från sina synder. För att synden skulle utplånas måste en syndfri människa ta straffet på sig och lida döden, men det kunde inte Adam eller Eva. Det kunde inte ens Noa eller Abraham. För människan är syndig. Det kunde bara Jesus, Guds son. Han kom hit till jorden, som en baby, levde ett rent liv och tog straffet. Han offrade allt, men det gjorde han av fri vilja, inte för att på något sätt dra någon nytta av det själv. Han

gjorde det för att han älskar oss så mycket.

Så nu kan alla människor som vill, ta emot nåden och förlåtelsen. Men det är inte alla som vill. Man stänger tanken ute och lever som om Gud inte fanns. Man vill inte tänka längre än näsan räcker, för det är så svårt att erkänna att det man levat för egentligen inte är så mycket värt, sett ur evighetsperspektiv. Det enda rätta är i alla fall att falla ner inför Gud, överlämna allt åt honom och be om förlåtelse för sin synd.

Jag själv är uppväxt i ett

kristet hem. Jag var väldigt liten när jag första gången bad Gud om förlåtelse. Många gånger har jag funderat på vad som skulle hänt om jag vuxit upp i fattigdom utan kärlek, om jag inte fått höra om Gud.

Då blir jag så tacksam till honom som frälst mig och jag tror att ansvaret är större på oss som nästan vuxit upp i väckelsemöten, än på dem som bara vet att Jesus föddes i stallet och det där.

Vi måste bära vidare det glada budskapet vart vi går.

Gud välsigne dig.

Angelica Prybil

—Jag är så tacksam!

GUD GAV ANSTÅ

Vid läsningen av Matteus evangelium slås jag av att varje gång Jesus skall ta upp de eskatalogiska frågorna, verkar det som om han måste börja med att markera distans till ytterligare en grupp. För att Jesus skall kunna komma vidare; tala, förkunna, närma sig korset och fullborda sin kamp, måste han avskilja sig från ett sammanhang.

Det här möter vi gång på gång. Det står inte i bibeln av en tillfällighet, utan det är Guds Ord, och det står där för att Gud vill säga oss något med det. Det finns inga tomma ord i Skriften. Hebreerbrevets författare hävdar att till och med det som inte sägs är uteslutet därför att det inte ska stå där (exempelvis när han talar om Melkisedek). Så Skriften är tillförlitlig, och alla uttryck vi möter, allt som till synes verkar oväsentligt, står där för att fylla ett visst syfte.

I Matteus 24 och 25 under visar Jesus om den yttersta tiden. Han talar om den tidens nöd och om att tidpunkten för hans återkomst

är okänd. Han uppmanar gång på gång i de här kapitlen till *vaksamhet*. Samtidigt talar Jesus väldigt allvarligt om vikten av *trohet* i uppgiften, och betonar egentligen de här två sidorna inför sin tillkommelse. Dessa två kapitel utgör en enhet som hör mycket väl ihop. Det är kanske litet olyckligt att man har delat av kapitlen som man har gjort. Möjligtvis vore det bättre att göra indelningen efter 24:e kapitlets 36:e vers. Där finns en naturlig avslutning av Jesu tal om nöden och sin tillkommelse.

Vaksamhet

Från Matteus 24:37 kommer ett annat avsnitt som också behandlar den yttersta tiden. Det talar om Jesu tillkommelse. Där betonar Jesus vaksamheten, beredskapen och troheten i uppdraget. Genom de här liknelserna som följer, konkretiserar han allt mer hur vaksamheten går till. Jesus har i allmänna ordalag i kapitlets början skisserat upp hur jag skall vaka, hur jag skall be-

vara mig bedjande och beredd inför det som skall komma. Han ger en dyster bild av den yttersta tiden. Han talar om nöd och förvillelse, och om det som skall övergå jorden.

Sedan börjar han beskriva hur den här vaksamheten konkret skall gå till. Det är fenomenalt med Guds ord, hur vi kan få vägledning, hjälp och konkreta råd. Men innan Jesus blickade in i framtiden för att försöka vägleda sina lärjungar, släppte han det gamla sammanhanget och visade dem vad som skall komma. Han såg igenom årtionden och århundraden rakt in i din och min tid; in i den tid som föregår Jesu tillkommelse.

Våldsam konfrontation

I kapitel 23 möter vi Jesu oerhörda uppgörelse med de skriftlärdar och fariséerna. Det här var en våldsamt konfrontation, inledningen till slutkonfrontationen som ledde till korset.

Matteus 24 börjar: "Och

Jesus gick därifrån ut ur helgedomen". Skriften vill alltså här riktigt markera att här har skett en uppgörelse, som ledde till skilsmässa.

Sedan började Jesus blicka framåt. Han lyfte på slöjan och beskrev den yttersta tiden, sin tillkommelse och det nya riket. Men han gick först ut ur helgedomen, och det markerades speciellt.

I slutet av kapitel 23 ropade han ve över Jerusalem. Han talade om hur ofta han "velat församla dina barn, liksom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men i haven icke velat." Och så säger han: "Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde." Det här är ju egentligen en förlängning av det som sägs i början av Johannesevangeliet, att "Han kom till sitt eget, men hans egna togo icke emot honom". Det var ju i begynnelsen, och här är slutet på den processen — "I haven icke velat". När han sagt det, fortsatte han: "Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde". Jag

ND I NOA TID

Bibelstudium av
KJELL HÄGERMAN

tycker att det ligger något ödesmättat i det Jesus säger här. Därför att när han säger "edert hus", så markerar han ju ett avståndstagande till hela gudstjänstväsendet; till platsen, formen, innehållet, människorna — till alltsammans. Han säger inte "Guds hus", det hus där Gud skulle bo, det hus till vilket Gud själv hade knutit sitt namn, och förordnat hur gudstjänsten skulle gå till. Herrens hus var det religiösa centrat för Israel, dit man drog upp för att tillbedja. Det hade man som fixpunkt i tillvaron. I Jerusalem fanns templet, där fanns altaret, där bodde Gud. Och så länge det står, vet vi att Herren vakar över sitt folk.

Verop

Men så kom uppgörelsen då Jesus utropade veropen och gjorde klart: Jag har velat, jag har lockat, jag har dragit och åstundat, men inför det jag mött är jag hjälplös — "I haven icke velat", säger han. "Edert hus skall komma att stå övergivet och öde". Jesus påpekar alltså att det inte var Guds hus, utan edert hus. Fortsätt då med former och ceremonier, men jag drar vidare. Oavsett vad som sker med människorna, så går Gud vidare. Han markerar avståndstagande: "Och Jesus gick därifrån ut ur helgedomen". När han gjort det, då började han tala. Då talade Jesus på ett nytt sätt, på ett underbart sätt, och gav informationer som man tidigare inte mött. Så här gör Jesus gång på gång.

Om vi helt kort går tillbaka till Matteus 13, möter vi också en serie liknelser bibeln talar om som hemligheter. Där ger Jesus en grundläggande och banbrytande undervisning. Han säger att om vi inte förstår det som sägs i Matteus 13, kan vi inte förstå något av hans övriga undervisning. Det vill säga att i Matteus 13 ger han en speciell, ny undervisning,

Egentligen var tiden slut. "Gud har beslutit att göra en ände på allt kött." Men det gavs anstånd. Guds långmodighet, barmhärtighet och nåd hejdade och dämde upp Guds vrede ytterligare en kort period. Guds långmodighet talade, och gav människorna anstånd. Det var en nådatid, där Guds nåd en sista gång skulle kalla människan till just det projekt Noa byggde. Det innebar att den tiden blev speciell till sin karaktär.

Så skildrar Kjell Hägerman, med klar analogi till vår tid, Guds handlande med ett fördärvat släkte, som han i det längsta försöker ge en chans till frälsning.

där han lättar på slöjan och förmedlar hemligheter. Det handlar om himmelrikets hemligheter. Han talar där i sju liknelser om vad himmelriket är för något.

Kom med anspråk

Om vi tittar litet på vad som händer strax innan Matteus 13, möter vi Jesus också där i en oerhörd uppgörelse med människor. I slutet på kapitel 12 berättas att "medan han ännu talade till folket, kommo hans moder och hans bröder och stannade där utanför och ville tala med honom. Då sade någon till honom: 'Se, din moder och dina bröder stå här utanför och vilja tala med dig.' Släkten, de närmaste, kom med anspråk, och Jesus tillbakavisade dem där. Det verkade som om han hade behov av att dra sig undan, gå vidare, fortsätta sin vandring. Och så svarade han: "Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder? Och han räckte ut handen mot sina lärjungar och sade: Se här äro min moder, och här äro mina bröder! Ty var och en som gör min himmelske Faders vilja, den är min broder och min syster och min moder."

Där möter vi en uppgörelse hos Jesus på ett annat plan. När han gjort det, vilket i sig måste ha varit väldigt smärtsamt för honom,

så läser vi i Matt. 13:1: "Samma dag gick Jesus ut från huset där han bodde och satte sig vid sjön." Det var alltså inte helgedomen han gick ut ur här, det här var på en annan nivå. Huset det handlade om var familjen, de närmaste. Han gick ut ur huset där han bodde, och så satte han sig vid sjön, tittade ut över de oroliga vågorna. När han markerat den distansen; gjort det uppbrottet, så började han undervisa, tala på ett helt nytt sätt. Han förmedlade undervisning som ingen hade hört. Han började tala om himmelriket och dess hemligheter. Han undervisade i liknelser, på ett hemlighetsfullt sätt om Guds rike, om himmelrikets utveckling, och han undervisade på ett konkret sätt i just denna form för sina lärjungar.

Uppbrottet

I Matteus 24 handlar det inte om uppbrottet från fader, moder, bröder och ut ur hemmet. Då kom uppgörelsen på ett annat plan med fariséerna och de skriftlärd. Veropen över hela nationen. Han talade om allt det oskyldiga blod som utgjutits, och gick till våldsam attack emot den döda religionen. Han talade med väldig intensitet om hur farligt det är när livet går förlorat, det liv som Gud har gett, den

uppenbarelse Gud har gett, det ljus som Gud har gett. När det går förlorat och ersätts av former och modeller, utav ortodoxi, hur det dödar något hos individen, och hur det samtidigt utövar detta dödens inflytande över hela omgivningen.

Jesus gick till storms mot just den stelnade gudsuppenbarelsen. Ljuset hade gått förlorat, livet hade gått förlorat och formerna spred död och avsky mot allt som hade med gudsuppenbarelse och liv att göra. Jesus talade i vers 34 om alla profeter som blivit sända. Hur man behandlat dem; mördat och dräpt. Han varnade intensivt för att livet skulle gå förlorat; det nära gudsumgänget, den levande gudsuppenbarelsen; uppenbarelsens ljus, uppenbarelsens ande som inte är stelnad och död, men som lever av allt det som utgår av Guds mun. Jesus visade konkret, drog upp historiska händelser hur det här livet gått förlorat, och hur det utövat dödens valde i nationen och bland människorna. Han talade om dråp och oskyldigt blod. Han varnade verkligen, och talade klarspråk på ett sätt som han inte hade gjort tidigare.

Fruktansvärd prisgivning

Och när han hade sagt detta, sade han: "Hur ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men i haven icke velat." Det är en fruktansvärd prisgivning. Det vittnar om människans oerhörda makt att välja fritt om hon vill gå vidare tillsammans med Jesus Kristus, eller stanna kvar utan honom. Så säger han en gång till: "Edert hus skall komma att stå övergivet och öde", och så förstärkte Jesus den fruktansvärda prisgivningen han tidigare uttalat.

Jesus går vidare. Oavsett vad som händer med männi-

forts. sid. 28

En ny syn som mötte oss för några år sedan var militanta led av människomassor, som slutit sig samman för att ge tyngd åt sina krav på att få vara öppet homosexuella i kristna församlingar.

Snart slöt också åtminstone en biskop, präster och pastorer upp bakom kraven. Så sent som den 20 dec 1986 skrev Bengt Lorentzi en mot regeringen kritisk artikel i Dagens Nyheter apropå nya sambolagen:

"Det måste gå att utforma samboregler som kan omfatta ... homosexuella par i fasta och varaktiga relationer."

Inför en nattsändning om den nya lagstiftningen i Sverige, kontaktade Radio Maranata pastor Lorentzi, förestandare för missionsförsamlingen i Eskilstuna, som har uttryckt sin syn på den föreslagna antidiskrimineringslagen motiverad av sin ställning som kristen. För Radio Maranata ställde Arne Imsen frågorna.

Vi ska i en nattsändning ta upp den aviserade antidiskrimineringslagen.

— Jag har idag försökt att på bibliotek få fram någon text på den, men det har inte varit så lätt, så jag har inte hunnit läsa den här lagen eller exakt få klart för mig vad den innehåller. Jag har följt debatten litet, men jag kan den inte i detalj. Det är uppenbarligen så att det även inom frikyrkligheten finns två läger när det

gäller uppfattning om detta.

— Jag känner mig inte som om jag är i ett läger, utan jag känner mig som en som vill följa Guds Ord.

I tidningen Ottar har du själv valt att använda två uttryck som i alla fall representerar två kategorier. Du talar om *historisk, biblisk bibelsyn*, och så talar du om *fundamentalistisk bibelsyn*. Det måste trots allt handla om åskådningar och olika inriktningar också i frikyrkligheten. Tror du själv att utvidgningen av antidiskrimineringslagen § 135 till att man i den inkluderar också begreppen "avvikande sexuell läggning" skulle gagna de homosexuella?

— Du kan läsa upp paragrafen för mig, för jag har den inte i huvudet. Så här är paragrafens lydelse i andra kapitlet, 15:e paragrafen: "Lag eller annan

Varför kan inte kyrkorna respektera två personers vilja att leva samman under former de själva kan acceptera? I stället för att kritisera och moralisera borde kyrkorna visa på vad som är Bibelns innersta tanke med äktenskap, nämligen en samlevnad grundad på båda parter vilja till trohet och kärlek. Det skriver Bengt Lorentzi, pastor i Eskilstuna Missionsförsamling.

Sambor är också gifta

Missionspastor kritiserar kyrkan för en förlegad syn på äktenskapet.

Oavsett om samlevnaden har form av legaliserat äktenskap eller icke legaliserat sambonde är det från biblisk utgångspunkt alltså ett äktenskap. Med detta Jesusord som grund kan man inte hävda någon viss form av äktenskap som specifikt kristen. Det vore önskvärdt om

menderna en viss, yttre form för äktenskapet är däremot vanskligt. Bibeln ger, som inga direktiv för det. Vårt samhälle har under en lång tid haft en

föreskrift får ej innebära att någon medborgare missgynnas därför att han med hänsyn till ras, hudfärg eller etniskt ursprung tillhör minoritet". Det är alltså den nuvarande formuleringen. Så har vi den föreslagna lydelsen: "Lag eller annan föreskrift får ej innebära att någon medborgare missgynnas därför att han med hänsyn till ras, hudfärg eller etniskt ursprung eller sexuell läggning tillhör minoritet". Menar du att denna lagändring skulle få någon konstruktiv betydelse för de homosexuella i Sverige, och i så fall på vad sätt?

— Jag skulle vilja säga så här att alla människor, oavsett ras och hudfärg, kön, et-

nisk tillhörighet eller annan speciell personlig karaktär är lika värdefulla och av Gud älskade och skapade. Gud har skapat oss alla, och Gud ser till oss alla lika mycket. Alltså är det sett från skaparens perspektiv redan en grundläggande frihet från varje form av diskriminering. Det står till och med i Skriften att vi ska inte ha anseende till person. Och Paulus skriver: "här är icke jude eller grek" — där har vi det etniska. "här är icke man eller kvinna" — där har vi könsfrågan. "här är icke träl eller fri" — där har vi de sociala strukturerna. I alla dessa tre fall har Paulus gjort klart att här får icke ske någon diskriminering. Om han hade fått uttrycka sig med da-

—Utestängning av homosexuella ur församlingen måste bli ett brott!

gens utgångspunkt hade han alldeles säkert lagt till språkskillnader, hudfärgsskillnader och sannolikt också skillnad i sexuell läggning. Vi får inte göra skillnad mellan människor av någon som helst anledning, för alla människor är utav Gud älskade, och vi ska vända oss till varje människa med samma omsorg, kärlek och respekt.

Ja, men om det nu är på det sättet, vad har den här paragrafen för funktion att fylla? Det måste väl trots allt finnas någon gräns inom vilken denna paragraf är tillämpbar? Nu är ju inte det här Guds lag, utan det är Sveriges Rikes lag.

— Samhällets ambition är ju inte i alla avseenden att tillgodose en kristen skapelse. Men när lagen närmar sig en kristen människosyn och en kristen syn på tillvaron överhuvudtaget, då kan jag inte annat än inse att det är en bra utveckling av vår lagstiftning. Där har vi ju även FN:s deklaration för mänskliga rättigheter som går mycket långt ifråga om att hävda människors jämlikhet på alla plan.

Om vi konkretiserar oss litet och försöker definiera begreppet sexuell läggning, inkluderar det heterosexuella och homosexuella. Hur blir det då med sådana som till exempel pedofila, nekrofila eller andra sexuella avvikelser?

— Nu kommer du in på sådant som är av den arten att det innebär skada för någon annan. Sådana som vänder sig till barn, eller där det finns masochistiska tendenser — där man alltså vill skada någon för att tillfredsställa sin erotiska lust. Och det stämmer inte med Guds grundläggande kärleksbud. Som kristen kan jag alltså inte inse att sådant som innebär att man

Midnattsropet har sett det angeläget att ge utrymme till att publicera denna mycket anmärkningsvärda intervju med en modern frikyrkopastor. För den vakne läsaren ger den orientering om tidsläget, och för varje levande kristen ett memento och en signal om hur angeläget det är med källforskning för att inte glömma ursprung och målsättning med vår tillvaro i tiden. "Låten frälsa eder ifrån detta perversa släkte!"

skadar någon, oavsett om det är av homosexuell eller heterosexuell art, kan vara rättfärdigat i ett samhälle där vi måste ha respekt för människovärdet. I alla lägen innebär det att sådant som du nu nämnt är persioner som vi på olika sätt måste hjälpa människor ifrån.

Du sätter alltså gränsen vid det du väljer att kalla persioner och som är till skada för någon. När vet man då denna skada inträffar?

— Så länge det är en fråga om ömsesidig gemenskap mellan två människor som tillsammans i kärlek ger varandra tillfredsställelse — framför allt ger varandra: kärlek kan man aldrig ta, det kan man bara ge ut. Om en vuxen människa förgriper sig mot ett barn, då är det inte frågan om en ömsesidighet, utan då är det frågan om att en person utnyttjar och missbrukar en annan person. Det är alltså då inte fråga om en ömsesidighet, och ingen respekt för människovärdet.

Men då forskar vi ytterligare på persionernas väg och lämnar ömsesidigheten och tänker oss ett nekrofilt förhållande?

— Men det är ju helt orimligt! Det är ju inte en erotik och kärlek som är ömsesi-

dig, och då finns det ingen anledning att försvara den. Sexualitet är alltid en tvåsamhetsfråga.

När kan man räkna med att detta parförhållande kan etableras utan att någon tar skada av det?

— När det är två vuxna människor som med gemenskap, öppenhet och kärlek närmar sig varandra, då är det ett jämlikt parförhållande.

Om detta parförhållande är etablerat, kan man tänka sig att kyrkan välsignar det med någon ritual och ger det sin slutliga sanktion?

— Det är en intressant fråga och då vill jag börja med frågan när det är lämpligt att vi har en kyrklig vigsel mellan två människor; en man och en kvinna. Jag menar så här: Om två kristna människor vänder sig till kyrkan och önskar välsignelse över sin gemenskap, sin samlevnad, sitt äktenskap, då är det naturligt att kyrkan kommer till deras hjälp och ger dem sin välsignelse i form av en vigselgudstjänst. Då ingår det i självavårdens normala ordning att stödja dessa människor i deras önskan att leva tillsammans. Detta är en fråga som för mig har blivit viktig, därför att om två kvinnor eller

två män vill leva samman i ett varaktigt trohetsförhållande; om två kristna personer i kärlek och trohet gör så, då är jag beredd, i likhet med ett antal andra präster att stödja dem andligt och moraliskt genom förbön och välsignelse. Men det är viktigt för mig att konstatera att samlevnad mellan två personer av samma kön inte kan kallas ett äktenskap. För äktenskap är rent definitionsmässigt en relation mellan man och kvinna.

Men det är väl inte fråga om en teknisk lösning, utan åtgärden måste väl vara based på andra, djupare skäl?

— Ja, det var det jag sa att om en relation mellan två människor bygger på deras ömsesidiga vilja till trohet och varaktighet, då är det ett förhållande som behöver det stödet att en människa eller en kyrka ger dem förbön och stöd, moraliskt och andligt. En välsignelseakt är en god hjälp för dem. Om parterna bad mig om detta, så skulle jag ge dem det.

Men vad är det för skillnad på den formen av kyrklig sanktion och en vanlig vigsel?

— Skillnaden är att det här inte är ett äktenskap, eftersom det är två personer av samma kön, men det är två människor som vill vara tillsammans och som behöver förbön för att klara av att förverkliga sin kärlek till varandra.

Om vi nu är redo att på traditionellt sätt välsigna makar i ett äktenskap, alltså i ett tvåkönsförhållande, är det då diskriminering att inte låta två individer av samma kön få denna välsignelse?

— Om två personer av samma kön ber mig som pastor om att få en välsignelseakt och en förbön på vägen när de inleder sin ge-

UTESTÄNGNING...

forts. fr. föreg. sida

enskap, då upplever jag att jag skulle särbehandla dem om jag inte gjorde det enbart av den anledningen att de vågar vara i ett homosexuellt förhållande.

Blir det diskriminering i lagens betydelse, så det egentligen är brottsligt att neka?

— Det lagen vill åstadkomma i detta fall är väl, om jag förstått saken rätt, att jämställa samboförhållanden juridiskt, ekonomiskt och socialt med sådana förhållanden som är äktenskap. Äktenskap och sambo ska givetvis och ur lagstiftningshänseende vara jämställda, och då är det en diskriminering om två människor som är homosexuella inte erkänns som en sådan enhet i juridisk mening. Det är inte ett äkten-

enskap. Det är ju inte brottslighet i juridisk mening, för i så fall begår vi sådana brott varje dag. Vi behandlar tyvärr människor orättvist i kyrkorna. Alla människor känner sig inte välkomna som de borde kunna vara i kyrkor.

Nu är det brottsligt om man säger så här: Du får inte delta i vår gudstjänst, eller du får inte bli medlem i vår församling därför att du är mörkhyad, jude eller något liknande. Så görs här en analogi som gör situationen kanske speciellt dramatisk. Den innebär i realiteten att om jag säger att du inte får vara med i vår kyrka för att du är homosexuell, då har jag ju enligt den föreslagna nya formuleringen av antidiskrimineringslagen gjort mig skyldig till en brottslig gärning; jag har diskriminerat en individ enligt lagens mening.

in rättfärdigheten, så behövs det en lag för att rättfärdigheten ska komma fram.

Hur ska den lagen kunna fungera i praktiken?

— Det är svårare, för vi har ju inte kontrollmöjligheter i alla dessa sammanhang, och därför blir alltid ett samhälle till syvende och sist upphängt på människors moraliska hållning och beredbarhet i de enskilda lokala situationer där inga poliser kan iakttaga hur vi beter oss. Det handlar ytterst om huruvida du och jag och andra människor är beredda att tillämpa kärlek som måttstock för vårt handlingsmönster.

Du menar då att den kristna undervisningen kommer att vara normbildande och prägla människorna?

— Jag tror att det är viktigt att vi blir undervisade i kyrkorna; att du och jag predikar i våra gudstjänster så att våra medlemmar och åhörare förstår att en homosexuell människa är lika älskad av Gud och värdefull. Då skulle efter hand denna diskriminering avta och förhoppningsvis upphöra, så att en homosexuell människa kan känna sig lika välkommen till en missionsförsamling, Maranataförsamling eller en luthersk församling.

Du är alltså redo att bejaka att kyrkan välsignar enkönade par. Är du också redo att ordinera olika tjänster i kyrkan för homosexuella?

— Ja, det är jag inte ensam om, det gör också biskopen i Stockholm.

Ja, men du är redo till detta, och dessutom redo till att acceptera att dessa människor som lever i ett homosexuellt förhållande behandlas likvärdiga övriga samlevnadsformer.

— Jag kan inte se någon skillnad.

Hur ser du då på adoptionsfrågan? Kan homosexuella vara lika goda och naturliga som föräldrar? Det är ju nu inte frågan om dessa två människor och deras relation till församlingen; nu gäller det en kommande generation, och där kanske problemet trots allt får litet annorlunda innebörd.

— I alla frågor som har med barn att göra ska det

alltid vara barnets bästa som blir avgörande. När man väljer adoptionsföräldrar har man alltid detta kriterium som utgångspunkt. Många homosexuella människor har egna barn som de tar med sig in i sina nya relationer.

Då har de alltså levat onaturligt.

— Ja, vårt samhälle är så vrängt att många homosexuella tvingas att pröva äktenskap och upptäcker med tiden att det är fel för dem.

Men nu gäller frågan om barnen är lika tillgodosedda om de har två män som pappa och mamma eller två kvinnor, som om de verkligen har sina egna föräldrar.

— Helt naturligt är de inte det, men det finns ju många ensamstående som har barn. I det här fallet är jag mycket tveksam, därför att vi har inte kommit till klarhet om vad som är barnets bästa, det kräver mycket grundlig forskning under varsamhet och respekt för olika människor.

Vi har alltså ingen lösning att erbjuda en kommande generation i ett enkönat parförhållande.

Telefonsamtalet blev långt, och pastor Lorenzo uttalade också sin uppfattning om äktenskapet som ett mänskligt påfund, eftersom det inte är äktenskapet som sådant, utan innehållet i samlevnaden mellan två människor som är givet av Gud. Äktenskapet är endast den yttre formen, och borde kunna anpassas efter samhället, kulturen och tiden man lever i. Han medgav också efter vissa påtryckningar att i bibeln och den urkristna tillämpningen aldrig funnits något exempel på erkänd homosexuell samlevnadsform.

Midnattsropet har sett det angeläget att ge utrymme till att publicera denna mycket anmärkningsvärda intervju med en modern frikyrkopastor. För den vakne läsaren ger den orientering om tidsläget, och för varje levande kristen ett memento och en signal om hur angeläget det är med *källforskning* för att inte glömma ursprung och målsättning med vår tillvaro i tiden. "Låten frälsa eder ifrån detta perversa släkte!"

Trots massiva demonstrationer och fördomsrika åtbörder, förhöll sig allmänheten ljum till de homosexuellas krav.
Bengt Lorentzi: "Eftersom det tydligen inte går med kärlek föra in rättfärdigheten, så behövs det en lag för att rättfärdigheten skall komma fram."
Foto: PER-ARNE IMSEN

skap, men det är ett samlevnadsförhållande som bör betraktas som en enhet i många andra sammanhang; till exempel när det gäller bidrag, förmåner och skyldigheter i samhället. Om församlingen särbehandlar dessa människor, så är det förvisso en moralisk och andlig svårighet som jag tycker är olycklig, därför att dessa människor blir då på olika sätt utestängda från församlingens normala ge

— Det vore riktigt att påtala denna diskriminering som sker på så många sätt. Att utestänga en människa från en församling av dessa skäl är både ett moraliskt och ett andligt brott, tills vidare. Men då det kommer i lagen, blir det dessutom ett juridiskt brott, och det är kanske nödvändigt att vi tar till detta för att äntligen få rättfärdighet i det här samhället. Eftersom det tydligen inte går med kärlek att föra

MARIANNE UHR har lämnat oss

Den 18 december kl. 4 på morgonen fick Marianne hembud, efter en tids sjukdom.

Vi hade en kort tid fruktat att detta bud skulle nå oss. Fruktat, därför att Marianne var oss alla så kär och tomheten efter henne skulle bli så märkbar.

Hennes plats är tom, och visst saknar vi henne, kanske framför allt i bönemötena, där hon ofta var först med sin gitarr. Redo att lovsjunga sin Frälsare och ta del i bönekampen. Alltid trogen i smått såväl som stort. Det tillkommande var det övergripande, jord och värld var andrahandsfrågor. Hon hade målet därovan i sikte. Vi som hade förmånen att vara nära henne den allra

sista månaden, kan vittna om hur hela hennes väsen förberedde sig för uppbrott.

Ingen ångest eller oro, utan hon visste att Frälsaren stod där för att välkomna henne hem. Hennes sista ord var också "Halleluja Jesus".

Vi alla här på Humlegården tycker att Marianne fick vara hos oss alldeles för kort tid, men må vi bevara hennes ljusa minne i våra hjärtan och låta hennes liv i trohet för Jesus vara oss till ett föredöme.

"Mång'tusende vagnar, o Herre, du har, Och vilken du väljer för mig Kan vara detsamma, ty lycklig jag far Till himlen i sällskap med dig."

Birgitta Johansson

Vi minns Marianne Uhr som ett föredöme både vad det gällde församlingsliv och vardagsliv, som t ex då hon sjöng och vittnade eller som på bilden här nedan från Lilla Bageriet i Örebro. Vi saknar henne mycket.

"Jag har Herren kär, ty han hör min röst och mina böner. Ja, han har böjt sitt öra till mig, i hela mitt liv skall jag åkalla honom. Ps. 116:1-..."

Dom här orden kan jag säga är mitt vittnesbörd. Jag har Herren kär, jag älskar Jesus, därför att han hör mej när jag ber till honom. Det är ingen död religion eller livsfilosofi som vi ägnar oss åt vi som säger att vi är frälsta. Nej vi har verkligen varit med om ett möte med en levande Jesus, och han lever nu i våra hjärtan, vi som tror på honom.

1 Joh. 5:4-5.

"Igenom tron, de övervann, och jag vill liksom dem, bli segervinnare. Snart får jag lön ur Jesu hand, när jag har hunnit himlens underbara land."

Har vi denna tro som troshjältarna i gamla testamentet hade?

Marianne Uhr

Men tänk den dagen när man måste slå igen, kanske glasbruket i Hammar, pappersbruket i Örebro, gruvorna i Bergslagen osv. Skogen dör och det finns ingenting att avverka, fisken dör i havet. Vad ska du då göra?
Svaret är fortfarande det samma: Jesus är vår framtid och vårt hopp. Det är endast han som kan frälsa.

Jag ska ta upp ett påståen-
 de som du säkert har hört
 förut. Det här: Gud finns in-
 te! Psalmisten säger: *Därar-
 na säga i sina hjärtan: det
 finnes ingen Gud.* "Ja, men
 jag kan ju inte se honom
 med ögonen" "Det kan du
 visst. Du kan se Gud."

Vi har en bok som vi läser
 ur. Den heter bibeln — det
 betyder böckernas bok. Där
 står det på ett ställe, skrivet

på det, än att det finns en in-
 telligent makt som har ska-
 pat alltsammans. Skapat
 det med ordning, harmoni,
 med en avsikt och ett mål.

Jag har en klocka på ar-
 men. Jag vet att det inte ba-
 ra sa "bang", och så var det
 en klocka. Vi förstår att det
 finns människor som har
 tänkt ut det här, det har ägt
 rum en process på flera
 hundra år. Det började inte

överallt, på arbetsplatser, i
 varuhus och affärer? Kom-
 mer man in i hemmen så
 står TV:n på i det ena rum-
 met, videon i det andra kan-
 ske, och radion i det tredje.
 Överallt är vi bombarderade
 av ljud. Och är det inte de
 ljuden, så bor ju de flesta i
 städer där det nästan aldrig
 är lugnt. Det kanske är nå-
 gon som är intresserad av
 att vi inte ska kunna stanna
 upp och börja reflektera.

Vi blir så oroliga om radi-
 on tystnar, så vi måste sätta
 igång och sysselsätta oss
 med någonting. Vad är det
 som gör att man blir så ner-
 vös och så ängslig, om det
 blir tyst? Varför måste jag,
 om jag ska gå på ett möte,
 karska upp mig ordentligt,
 för att våga? Jag måste för-
 bereda mig på något sätt,
 för att inte påverkas.

I början av det här seklet
 talade man om den s k syn-
 dakatalogen. Människan

bli frälst, bli en kristen? "Du
 ska bli lycklig och glad." En
 del säger "du ska ha bra häl-
 sa och bra ekonomi". Det
 handlar om att: "har du inte
 prövat Jesus, så kan du göra
 ett försök med honom."

Men frälsningen är något
 helt annat. Den är inte en
 auktion eller en rea på Je-
 sus. Han är ingen billighets-
 vara som vi bjuder ut och
 trugar på människorna eller
 varandra. I Gamla testamen-
 tet var Gud så helig, att man
 inte ens uttalade hans
 namn.

Men vare sig vi kallar oss
 kristna eller icke kristna så
 har vi människor något ge-
 mensamt. Vi skapades till
 Guds avbild. Varför? Jo, där-
 för att vi skulle vandra och
 leva i gemenskap med ho-
 nom. Det var Guds plan och
 syfte. Men det skedde något
 redan från början, som gjor-

En FRAMTID

Predikan av GUNNO ANDERSSON

för länge sedan av en judisk
 rabbin: *Guds osynliga vä-
 sen, hans eviga makt och
 gudomshärlighet hava ända
 ifrån världens skapelse varit
 synliga, i det att de kunna
 förstås genom hans verk. Så
 är då människan utan ur-
 säkt.* (Rom. 1:20)

Alltså kan man se Gud.
 Man kan se hans gärningar
 och resultaten av dem. Det
 syns i skapelsen. När vi tit-
 tar oss omkring och ser på
 naturen, träden, gräset och
 himlen börjar vi kanske re-
 flektera över att alltsam-
 mans fungerar. Solen ski-
 ner, det regnar och så kom-
 mer snön. Det växlar av oli-
 ka årstider.

En del säger att det börja-
 de med ett stort "Bang" nå-
 gon gång för länge sedan.
 Men det är ju svårare att tro

med en klocka, som man
 kunde sätta på armen. Det
 har skett en process, en idé
 har växt fram.

Gud finns. Du kanske sä-
 ger så här: "Vad bryr jag mig
 om det! Huvudsaken är att
 jag får arbeta och leva livet."
 Du är en upptagen männi-
 ska. Hur många av dagens
 s k moderna människor hin-
 ner stanna upp och reflekte-
 ra över olika ting? "Varifrån
 kommer jag? Vart är jag på
 väg någonstans? Vad syss-
 lar jag med egentligen?" Du
 kan ha ett arbete, massor av
 vänner och kamrater. Du
 kan tycka att det mesta är
 bra. Det finns inga brister
 och du är fullt upptagen.

Men kan det vara så att
 det finns någon som är in-
 tresserad av att du är så sys-
 selsatt, att du inte hinner
 tänka på de här sakerna? Är
 det därför radion står på

skulle sluta snusa, röka och
 supa, om hon skulle bli
 frälst. De här sakerna talade
 man om för de låg så nära
 inpå. Men i vår tid är de här
 begreppen utslätade: Män-
 niskorna har fått de barriä-
 rer, som gav dem sam-
 vetsnöd över att ljuga, bort-
 sopade. Det finns inga hin-
 der att forcera längre. Man
 skulle kunna säga att män-
 niskornas hjärtan mer liknar
 en upptrampad väg än en
 bördig mark. Det är så hårt
 och kallt. Vad är synd t ex?
 Var är alla de andra begrep-
 pen, som människorna för
 60-70 år sedan förstod och
 visste vad de betydde? Vad
 är det som har hänt? Jo, vi
 har blivit berövade någon-
 ting.

Vad är det för skillnad på
 en kristen och en icke kris-
 ten människa? Ja, det är
 svårt att se skillnaden i dag.
 Vad är det man möter när
 det talas om varför man ska

de att den här nära gemen-
 skapen bröts. Det kom in nå-
 gonting i människans liv
 som bibeln kallar för synd.
 Synd, det handlar om olyd-
 nad och missgärning. Miss-
 gärning — man missade det
 mål som sattes upp och kör-
 de på sidan om. Olydnad —
 i lustgården gällde det bara
 en sak, man fick inte äta av
 ett bestämt träd. Det var det
 enda budet, men inte ens
 det klarade människan. Var-
 för? Därför att det fanns en
 makt utanför människan,
 som var intresserad av att
 människan skulle bli dennes
 egendom. Och ormen lyckas-
 des, han duperade och lura-
 de människan och så bröts
 gemenskapen mellan Gud
 och människan.

Gemenskapen bröts, men
 Gud råkade inte i panik. Re-
 dan innan jorden skapades
 hade Gud insett och förstått
 vad som kunde hända, och
 skapat möjligheten till en
 återförening. Och nu är vi in-
 ne i den här processen. Je-

sus kom till jorden för att återförena människan med Gud. Han skulle på nytt skapa en möjlighet för människan till sann och förblivande gemenskap med Gud. Det som idag fattas människan, det är att hon inte tar emot erbjudandet om nåd och frälsning, som är en absolut nödvändighet. Det handlar inte om lycka och glädje, det handlar om liv eller död.

Ja, men jag lever, säger du. Ja, vi har fysiskt liv, vi existerar. Men Gud har inte tänkt att vi bara ska existera här i tiden utan att vi också ska få del av de andliga verkligheterna. Vi är inte bara däggdjur eller driftsvarelser. Vi är skapade av Gud, för att vi ska leva i gemenskap med honom. Männi-

ting runt omkring mig är i fullständig kontroll och harmoni. Men glädje kan jag uppleva även om allting rasar runt omkring mig, därför att det är frid inombords. Det är inte oordning i min personlighet, utan jag har fått den upprättelse som Gud vill ge människan. Det innebär att Han försonar, helar och gör något nytt i din och min personlighet.

Det är en absolut nödvändighet att bli frälst. Först då kan vi se konsekvenserna av de personliga ting jag tidigare har nämnt, såsom synd och missgärningar. Vi upptäcker att det bara är en liten del av den verklighet som vi rör oss med. Det finns även andra ting som

inte bara beroende på att det finns en skara som ska få fara upp till himlen, det är bara en del av en stor verklighet. Men han kommer tillbaka till jorden därför att det finns människor som ropar, ropar ut sin ångest och sin nöd. Människor som är förtryckta, som behandlas orättvist och orättfärdigt, som har drabbats av andra människors ondska och egoism.

Vi tycker att vi är lyckligt lottade men vi borde betänka varpå denna välfärd är byggd. Det här är synd. Det är konsekvensen av människans försök och strävan att skapa ett rike av lycka, frid

och andra rörelser." Det går inte, det räcker inte till det heller, ty samma ondska och dynamik finns där. Jesus har nämligen sagt att jorden är sparad åt eld.

Men Jesus säger något mera. "Kom och följ mig." Han kallar den enskilda människan ut ifrån den här fruktansvärda situationen och säger: Jag är framtiden och hoppet för dig. Och därigenom att han kommer tillbaka från himlen till jorden, så kommer han att visa de resurser och de krafter han har till sitt förfogande och som är ett utflöde av det gu-

D och ett HOPP

skan består av ande själ och kropp. Din kropp kan jag se, men jag kan också se din personlighet. Jag kan se den i dina gärningar, på samma sätt som jag kan se Gud i hans gärningar. Jag kan också lära känna människan. Vi kan känna varandra efter anden, anden som vittnar om huruvida vi är Guds barn eller inte, om vi äger det nya livet som Jesus kan ge.

"Allt fixar sig"

Vad är det då som äger rum? Vad är det som sker? Jag vill inte presentera Jesus för dig så här: "Kom till Jesus så blir du lycklig och glad, så fixar sig allt". Nej, jag är inte sanningsenlig om jag säger så. Bibeln talar inte om att vi ska försöka bli lyckliga och så övervinna alla de problem som finns. Den talar om glädje. Vad är det då för skillnad på glädje och lycka? Det är en väsentlig skillnad. Lycka, det förutsätter att jag själv och all-

gör att vi människor är bundna.

Det finns något som heter orättvisa och orättfärdighet. Människans orättfärdighet, hennes ogudaktighet, den syns. Den synd och den död, som finns i människans inre, den håller vi på att fortlängta och bygga ut till den närmaste omgivningen. Det är därför vi möter sådana problem som skogsdöd, sjöarnas förorening och luftföroreningar.

Varför tar människorna livet av varandra? Varför kan man i den moderna humanitetens namn göra abort och döda människor som finns i moderns livmoder? Hur kan man i Guds namn tillverka förstörelsevapen, som i en enda sekund eller bråkdel av sekund kan utplåna hela vår planet? Hur kan något så djävulskt och fruktansvärt åstadkommas? Är det Guds fel? Nej, människan bygger ut ondskan, synden som hon bär i sitt eget väsen.

Men vi kan ropa ut "En framtid och ett hopp", därför att Jesus är svaret. Han kommer tillbaka till jorden

och rättfärdighet utan Gud. På grund av synden och ondskan som finns i människans inre, så misslyckas hon hela tiden. Hon kan, genom att roffa och stjäla, bygga upp någonting och tycka: "Se vad jag har lyckats, se vad jag har klarat av". Men det håller inte i längden.

Brytas sönder

Skyddsnäten i Sverige kommer att brytas sönder. Det kommer tider då inte Sverige har råd att hålla sina löften. Pengarna räcker inte till. Det blir sammanbrott på det ena området efter det andra. Det låter som en skrämselförkunnelse, men det är mycket värre än jag någonsin kan gestalta och förklara för dig. Svaret är, hur märkligt det än kan låta och synas: Du måste bli frälst, du måste få din synd förlåten.

"Men det förändrar väl inte samhället", säger du. "Vi måste använda andra medel och metoder för att lyckas bromsa upp den här utvecklingen. Vi måste satsa på freds rörelsen, miljö rörelsen

domliga livet.

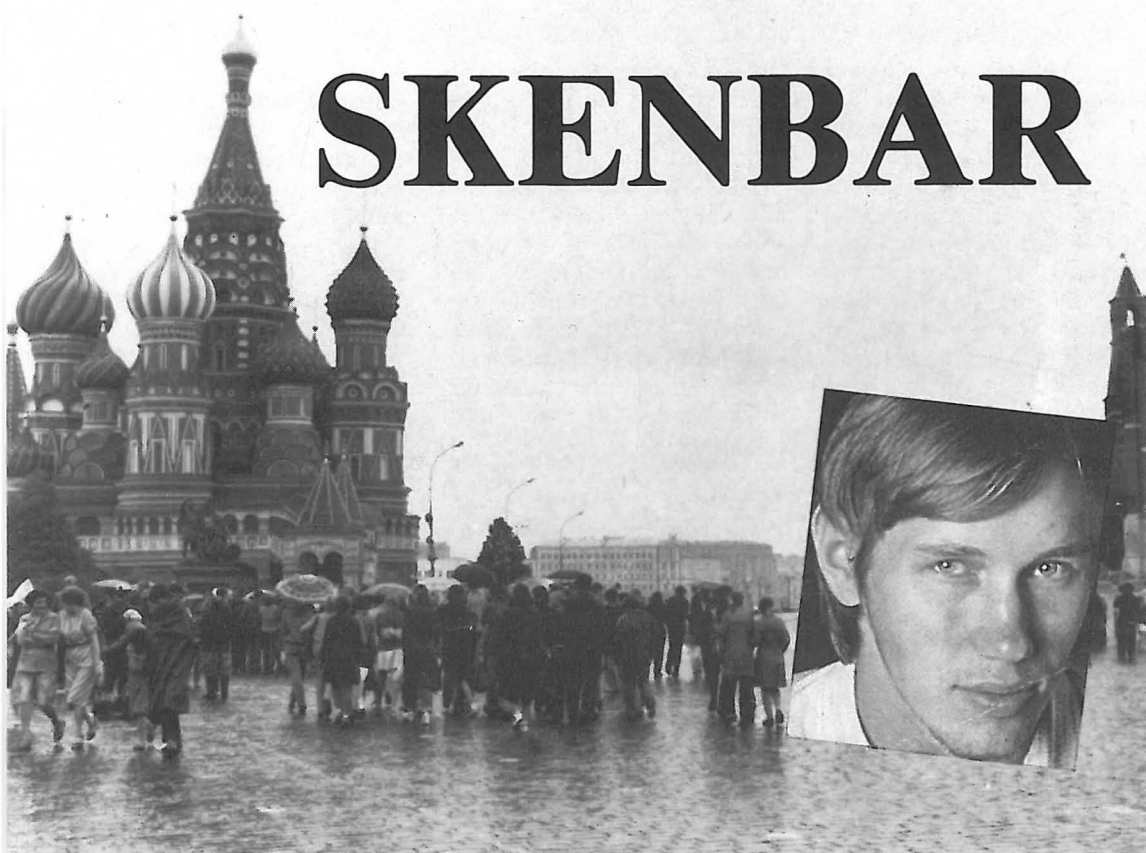
Men innan det äger rum, så är vår uppgift i den här tiden och i vår generation, att predika evangelium till frälsning och befrielse. Inte att upprätta sk kristna riken, de existerar inte. Men han kallar dig ut från detta sammanhang, för att du ska uppleva att: "Det måste börja med mig, jag måste bli frälst, jag måste förändras från orättfärdighet till rättfärdighet. Jag måste få mina sinnen renade, så att jag börjar tänka och handla på ett annat sätt."

Men det kan inte någon människa åstadkomma med sina egna resurser, utan hon måste få möta Jesus Kristus. Hon måste uppleva detta gudomliga liv, som förändrar och förvandlar människan. Du kanske är i den situationen att du tycker att du inte lider någon brist, du har allt du behöver. Men tänk den dagen när man måste slå igen, kanske glasbruket i Hammar, pappersbruket i Örebro, gruvorna i Bergslagen osv. När ingen vill betala dig för ditt arbete. Skogen dör och det finns ingenting att avverka, fisken dör i havet. Växter,

forts. sid. 31

SKENBAR

FRIH

Hans Lindelöw har för Radio Maranatas räkning gjort en intervju med Timotheus Chmykhalov om de kristnas situation i Sovjet. Timotheus är en av de ryssar som satt på amerikanska ambassaden i Moskva under fem års tid i väntan på möjlighet att få emigrera.

Midnattsropet publicerar här en del av denna intervjun.

Första gången ni försökte komma ut ur Sovjetunionen genom att fly in på amerikanska ambassaden var redan 1963.

— Det stämmer.

Ni fick emigrera 1983 och har alltså varit ute ur Sovjet i tre år nu. När du ser tillbaka på dessa händelser, kan du säga något om det?

— En sak som jag vill säga är att vi fick friheten bara därigenom att 1 000-tals människor runt om i hela världen bestämde sig för att göra något för oss. Och när kristna började be för oss dagligen och skriftligen och framställa klagomål för de sovjetiska myndigheterna och sina egna regeringar för att de skulle ta upp vårt fall, endast därigenom påverkades president Reagan att ställa frågan till de ryska myndigheterna om vår frihet.

Det kunde endast ske genom att människor fick veta om oss och började be för oss och ge publicitet åt vår situation. När tusentals människor framställde klagomål kunde vi få frihet. Jag vet inte hur vi annars skulle få friheten.

Så du anser att öppna protester och publicitet är meningsfullt när det gäller förföljda, kristna bröder i Sovjetunionen?

— Ja, det är det enda sättet

just nu.

Vet du det att alldeles efter att ni kom ut ur Sovjetunionen 1983, sade Kyrkornas Världsråd att det var ett exempel på hur användbar "tyst diplomati" är?

— I själva verket, som jag sade förut, så var det endast därigenom att människor beslöt att göra något för oss, människor här i Väst. Det påverkade båda staternas regeringar — eftersom det var på den amerikanska ambassaden — både den amerikanska och den ryska regeringen att besluta sig för att lösa vårt fall. Om människor inte tagit sig för att göra något för oss, så skulle vi kanske ännu varit på den amerikanska ambassaden, eller så skulle ingen veta var vi befann oss.

Jag frågade om Kyrkornas Världsråd av den anledningen att den ekumeniska rörelsen och ekumeniska delegationer som reser fram och tillbaka från Sovjetunionen till Sverige och andra västländer har åstadkommit väldigt mycket förvirring. Det förefaller mig som om svenskar som blir officiellt inbjudna att besöka kyrkor i Sovjetunionen, när de kommer tillbaka, har något besynnerligt att säga oss om situationen där. De säger att det inte finns någon förföljelse, att det råder religi-

onsfrihet och att allt bara är bra för de kristna. Vad säger du om det?

— Hur många kyrkor är öppna i Moskva? Det är bara en baptistkyrka för alla baptister, pingstvännar och lutheraner. Det finns några fler för de ortodoxa och kanske ett antal synagogor. Befolkningen i Moskva uppgår till ett antal omkring 7-8 miljoner och vem kan föreställa sig hur många av dessa miljoner i Moskva som är lutheraner? Och hur många är baptister och pingstvännar? Vart ska de gå? Det finns bara en öppen kyrka med myndigheternas tillstånd. När pastorerna från Väst kommer till Ryssland så kommer de till den kyrka som regeringen låter dem komma till, och de ser hur många människor som samlas där och att de har friheten att sjunga och be till Gud. Och de blir förundrade över hur många människor som är där — men de skulle fråga myndigheterna hur många kyrkor som är öppna i Moskva. Det finns bara en. Men som det är så kommer de hit (till USA) och säger att det är frihet, det finns kyrkor och att mer folk deltar än fallet är i Väst.

Det är just den visan vi får höra här nu i Sverige. Pastorer från olika samfund stämmer in. Nyligen blev en gan-

ska het diskussion upptänd därför att några personer hade skrivit en bok, där de hävdar att det är fel att påstå att de kristna är fria och att ingen förföljelse förekommer och att de pastorer som besöker Sovjetunionen och sedan kommer tillbaka och säger detta, har fått ett felaktigt intryck pga det som myndigheterna visar dem.

Men får jag fråga dig, vad handlar egentligen en officiell inbjudan om, vad representerar den?

— Vad som händer när regeringen gör en inbjudan är t ex vad som händer när en delegation kom till vår hemstad, medan vi själva satt på den amerikanska ambassaden. De talade om för församlingen och för pastorn att de bara skulle tala gott om regimen, och de skulle tala om friheten att predika och friheten att ägna sig åt olika aktiviteter i församlingen, och om de inte sade detta så skulle de, efter att delegationen hade lämnat, totalt förintat församlingen. Så pastorerna och församlingarna har ingen frihet att säga något som är sant om regimen och om deras situation, utan bara det som myndigheterna har befallt dem att säga. Och om de besökande frågar pastorn eller församlingen

ET?

eller enskilda så får de höra samma sak. Av den anledningen görs en officiell inbjudan bara om myndigheterna är säkra på att församlingen är villig att samarbeta med dem. Och av den anledningen får besökande pastorer från Väst bara goda intryck när de kommer till Ryssland, i våra varuhus för utländska gäster och i vår mycket förträffliga religionsfrihet. Men de kan inte se bakom kulisserna, vad som verkligen äger rum i församlingen, efter att de har rest igen.

Har ni fortfarande kontakt med de kristna i Tjernogorsk?

— Ja, vi har fortfarande kontakt.

Finns det fortfarande en underjordisk församling i Tjernogorsk, eller är församlingen registrerad?

— Det finns tre grupper. Två av dem är icke registrerade hos myndigheterna och en är registrerad. Jag tror att gruppen av besökande från Väst, pastorerna, besökte den registrerade gruppen. De visade dem inte de två andra icke-registrerade grupperna som är förföljda av myndigheterna.

När besökte den gruppen av pastorer, som du talar om, Tjernogorsk?

— Jag tror att det var 1981.

Anledningen till att jag frågar är att en grupp pastorer från Sverige besökte Abakan och Tjernogorsk förra året och jag vill nu veta om det fortfarande fanns en underjordisk församling där då, eftersom de rapporter vi fick från de svenska pastorernas besök inte föreföll komma från den underjordiska församlingen. Jag tror att vad vi hörde var något som hör samman med vad du kallade för "kuliss" — det ytliga intrycket. Kan du säga oss något om vad du tänker om frågan registrering eller icke-registrering?

— Om du registrerar församlingen så måste alla de äldste och pastorerna underteckna ett särskilt dokument. *forts. sid. 34*

Emilio blev frälst i ett fängelse i Sverige. Han fick ett spanskt Nya Testamente och genom att läsa det kom han till tro på Jesus Kristus.

Under en resa i Spanien träffade Per-Arne Imsen honom och han berättade sin historia i ett möte bland zigenare.

Vittnesbörd av EMILIO FRANCÉS från SPANIEN:

—Jag blev frälst i ett svenskt fängelse...

— I ett svenskt fängelse lärde jag känna Jesus Kristus. Jag tror att Gud hade en plan med det.

— I Spanien hade jag kommit i kontakt med en syster som gett mig en bibel. Jag tror att om jag inte blivit frälst i Sverige hade jag väl ändå kommit till tro. Men det var väl så att Herren hade en plan med det som hände mig.

— Det var ofattbart för min familj, men också en stor

välsignelse för dem att jag tagit emot Jesus som min Frälsare.

— 1979 fick jag 18 års fängelse för rån och jag satt inne i fem år. Sedan blev jag fri. Men när jag kom ut igen fortsatte satan att vilseleda mig och jag kom in på en farlig väg — jag började med knarkhantering.

— På den vägen var det som jag kom till Sverige. Jag åkte fast där och fick 2,5 års fängelse.

— Men genom gott uppförande och med Guds hjälp fick jag lämna fängelset efter fem månader. Då hade jag blivit frälst.

— Jag blev löst från bojor som endast Jesus Kristus kan befria ifrån. Ingen människa kan bryta de bojorna.

— Nu har jag skrivit en bok om hur Jesus brutit sönder bojorna. Jag har inte ord nog att tala om vad Herren gjort i mitt liv. Nu är jag Guds barn genom hans nåd.

Biblar

**av 1917 års
översättning
nu till reapris**

Passa på att skaffa in biblar med den gamla översättningen nu till bottenpriser. När dessa sista återstående exemplar är slutsålda, är det sedan så gott som omöjligt att få tag på gamla översättningen, eftersom allt nytryck sker med den nya översättningen.

Pocketbiblar

med mycket liten stil

Grönt omslag av mjuk kartong	9 x 14 cm	15:-
Vitt skinnomslag	10 x 15 cm	95:-
Svart dito	10 x 15 cm	95:-
Svart skinnomslag med övervikt kant	11 x 17 cm	275:-
Brunt dito	11 x 17 cm	325:-
Svart dito med register	11 x 17 cm	375:-
Brunt dito med register	11 x 17 cm	400:-

Bibel med rött skinnomslag

med större stil än pocketbibeln 10 x 15 cm 150:-

MIDNATTSROPET

Box 3084, 161 03 Bromma, 08-37 00 38

MAN KAN INTE...

forts. fr. sid.3

hade han haft kontakt med klassläraren som tog sig an eleverna som en far. I sjuan blev det annorlunda. Olika lärare för varje ämne, och stor skola. Lärarna orkade inte bry sig om eleverna som Peder var van vid tidigare — de skötte bara sina lektioner, och i den stora skolan med opersonlig miljö förlorade Peder en trygghet han haft förut.

— Det var just 1966-67, då det här hippie-flummet kom som en våg över ungdomsvärlden. Jag hängde på. All musik som kom från Amerika och England lyssnade jag på. Musiken var baserad på flum — harsh, LSD. Den här flumvågen pågick ända in i sjuttioalet, och massor av människor drogs med.

Peders föräldrar förstod inte hur det var fatt med sonen den första tiden. Så bar det sig inte bättre än att både fadern och Peder fick jobb i Stockholm, och familjen flyttade dit. För Peders vidkommande innebar det att det blev ännu lättare att få tag i knark.

När föräldrarna fick klart för sig hur det stod till med Peder, började pappan åka ut på nätterna och söka honom, och modern letade genom hans kläder och slängde det knarkpulver hon hittade. Det kändes ännu värre för Peder, eftersom han såg hur föräldrarna bröts ned av oro. Peder hade börjat använda allt tyngre narkotika, och då och då tog han överdos. Vid ett sådant tillfälle gjorde han en fruktansvärd upplevelse.

— Jag tyckte att vi satt och stirrade in i en eld. Ur elden hoppade en massa demoner, och jag tyckte kompisarna var emot mig — jag såg dem som djävlar hela bunten. Det sved i skallen, och rev sönder inom mig. Jag kunde inte prata. Det enda jag fick fram, var: "Gud, om du finns, hjälp mig!"

— Just denna upplevelse vittnar ju egentligen oerhört om Guds ambition att frälsa människor. Peder hade inte från något håll någonsin fått en impuls att bedja. Han var inte ens konfirmerad.

Men i denna förtvivlade situation, där han kände sig totalt utlämnad och inte ens fungerade i hjärnan, fick han en gudomlig ingivelse att bedja. Peder hade en rörd och ödmjuk ton i röst, och orden nästan stocade sig när han beskrev det.

— Idag, när jag ser tillbaka på den där händelsen, upplever jag det så stort. Tänk, när jag satt i det där eländet, så långt bort som man kan komma i en annan värld — då fanns Gud där! Mitt i värsta flumkvarten uppenbarade sig Gud, och visade mig vem jag skulle ropa på för att få hjälp.

Flumkompis

Det där hände midsommar 1972. Sedan gick det fyra månader innan Peder mötte Jesus. Det var så att en av hans gamla flumkompisar hade blivit frälst, och deltog i Maranatas bibelskola i Stockholm. Han ringde Peder och berättade att han blivit frälst, och frågade om de kunde träffas.

— När Leif ringde och talade om att han mött Gud, slog det mig: Men jag har ju bett till Gud! Och jag var färdig: "Javisst, jag kommer! Kan vi träffas på Sergels torg?"

När jag kom dit, stod Leif där tillsammans med sin flickvän och delade ut traktater och inbjöd till möten. Och Leif berättade vad som skett med honom. Den längtan han beskrev att han haft — det var precis det jag kände! Jag följde med på väckelsemöte.

Lokalen var packad med folk, och Peders skräck för folksamlingar gjorde sig påmind. Men så stegade han beslutsamt längst fram i lokalen och satte sig. Någon predikade på norska, och Peder begrep ingenting av det han sa. Men där var en atmosfär som skänkte honom harmoni och lugn, och Peder upplevde att detta var något enormt som han måste ta vara på.

Dagen därpå ringde de från Johannelund och frågade om jag inte ville följa med på ett möte i Uppsala. Och jag hängde med. Där på Drabantens fick jag böja mina knän. Redan före mötet

överbevisades jag om att det här var det rätta för att jag skulle kunna leva vidare.

När Peder väl beslutat sig, så blev det rejäla konsekvenser. Han tog en gitarr på mötet och spelade med, sedan åkte han hem och packade sina prylar, sa upp sig på jobbet och flyttade till Johannelund. Han var med i ett musikband i Fruängen också, men åkte dit och hämtade basen: "Nu ska jag satsa på Jesus!" sa han åt sina förstummade kompisar.

— Jag förstod inom mig att jag var tvungen att bryta upp helt. Under den där flum-

var ett tryck som lättade, något lyftes av, och jag kunde börja prisa Gud på ett nytt sätt!

Gamla Bro

Livet gick vidare. I mars 1973 fick församlingen ta hand om Gamla Bro. Peder, som lämnat sitt arbete som byggnadsjobbare, kom att göra en stor insats i det enorma reparationsarbete som Maranataförsamlingen fått hålla på med på Gamla Bro. Främst när det gällde att göra i ordning församlingens egen studio. Efterhand, när hotellet tog form, har Peder haft en stor upp-

Peder Blom, andedöpt en februaridag 1973: Vilken enorm upplevelse! Det var ett tryck som lättade, något lyftes av, och jag kunde börja prisa Gud på ett nytt sätt.

perioden flummade ju nästan alla. Jag var tvungen bryta med hela miljön för att överleva. Mina föräldrar var överlyckliga. De såg att något radikalt hänt med mig.

— Upplevde du helbrädgörelse när du blev frälst?

— Njae, det var ingen sån där jordskredsfrälsning. Jag förstod att den här vägen var den enda rätta, och därför bröt jag upp från allting och flyttade in i syskongemenskapen för att bli bevarad.

— Det blev en stunds nostalgiskt samtal om tiden på Johannelund. Gemenskapen. Arbetet: Kratta, skotta snö, bygga baracker.

— Och vi började dagen med bön, sedan klockan tolv, och på kvällarna ofta bibelstudier. Jag tror att detta successivt förvandlade mig. I november 1972 blev jag frälst. Tre månader senare blev jag andedöpt. Vilken enorm upplevelse! Det

gift som portier och fått självavårda många gäster från olika delar av världen. Och den som ena dagen suttit och pratat med portieren på hotell Pilgrimshem, sitter gärna dagen därefter på väckelsemöte i Brosalen, där Peder lyfter mötet med lovprisning, vittnesbörd och bas. Hans bas hör man som ryggrad i alla sångkassetter och skivor som kommit ut på Maranatas skivförlag.

För några år sedan var det en kristen musikgrupp som behövde en bra basist. Ledaren ringde Peder och sa: "Du, jag upplever att Gud vill att du ska börja spela tillsammans med oss!" Peder behövde ingen betänketid: "Märkligt att han inte sagt något om det till mig", svarade han tryggt. Peder vet var han har sitt hem och sin uppgift.

— Tänk så många man fått vittna för på Gamla Bro! Så många som lämnat sig åt

Gud där! Och nu står vi inför uppbrott därifrån. Det känns vemodigt... Men vi behöver något mer än Gamla Bro. Nu har vi ju barnen som börjar växa upp, och måste hitta någon lösning till att ta hand om dem på bättre sätt.

Uppbrott

Ären har alltså gått, och jag satt tillsammans med fembarnsfamiljen Blom i en modern femrummare i Rinkeby. Johannelundsepoken slutade 1976, och fastän det nu, förutom i Stockholm finns storfamiljer i både Örebro, Göteborg och Ljungsbro utanför Linköping, finns en stor grupp i Stockholm som kämpar för att få tag i någon fastighet för att kunna bo tillsammans. Visst är det bekvämt i lägenheten. Och de fyra åren här har varit en nyttig erfarenhet. Solfrid har på ett speciellt sätt blivit till vittnesbörd för grannarna genom att hon har så många barn, är glad för det, och till och med själv har huvudansvaret för deras undervisning. Grannarna, som hon träffar i tvättstuga och affär, frågar hur hon klarar det.

— Då svarar jag att det går bra för att vi hjälps åt med skolan. Jag är ju ingen övermänniska! Solfrids önskan om att vara ett vittne går här i uppfyllelse, fastän hon inte står på predikstol och ropar.

Men Peder och Solfrid upplever i alla fall förortsmiljön som farlig. Barnen Blom är trygga barn, som trivs både med Pilgrimsskolan och kompisarna i kvarteret. Men föräldrarna börjar bli oroliga.

— Man märker hur musiken, filmerna och idolerna grannarnas barn har ger dem intryck. Här på gården har ju kompisarna video. De tittar på våldsfilmer, och lockar även våra barn att lära sig karatesparkar. Vi lever faktiskt väldigt schitzofrent. Vi behöver bryta upp och isolera oss för att rädda barnen.

Livet en vandring

De fyra åren i lägenheten har varit en värdefull erfarenhet. Första tiden var det enormt skönt, tyckte Peder och Solfrid, som för första gången kunde vara sig själva. I storfamiljen är det ofta svårt att få lugn och ro.

Skall vi kunna få barnen med oss när de blir äldre måste vi inställa oss på att offra så mycket av vår egen bekvämlighet, att vi kan ha daglig gemenskap med församlingen, säger Peder.

— Vi bodde tre familjer med tillsammans femton ungar! erinrade sig Peder.

Men Peder och Solfrid har i alla fall fattat beslutet om att på nytt bryta upp.

— Det är nödvändigt, säger Solfrid lågt och fast. Hon lämnar åt sidan alla frågor om det blir besvärligt, trevligt, spännande eller svårt. När det är ett måste, får man lov att anpassa sig.

Familjen Blom lever ju, även i förortstillvaron, helt på andra villkor än sina grannar. När familjeförsörjaren har några timmars städjobb i veckan, och i övrigt arbetar helt ideellt i församlingens evangeliska center, då får man lära sig be Gud välsigna maten. Och man har aldrig heller behövt sakna mat för dagen.

— Det uppbrott vi måste göra nu, blir nog det mest avgörande hittills. Och visst får man vara inställd på att offra mycket av sin bekvämlighet. Men ska vi fortsätta ta hand om barnen själva, måste vi inrätta oss därefter, så att vi kan ha daglig gemenskap med församlingen. I den här miljön blir barnen alldeles för särbehandlade redan som små. Och man går själv trött ibland, och behöver syskonens stöd mera konkret än man får i en förortslägenhet.

— Uppbrottet är ett måste för att vi ska kunna få barnen med oss, fastslår Peder. Och jag tror det gäller oss vuxna med. Vi kan inte låta

barnen växa upp i den här miljön. Vi klarar inte heller själva av det. Så småningom blir vi själva anpassade och lika omgivningen. Det går inte hålla stånd mot de nedbrytande, bedövande krafterna. Man blir förortsmänniska.

Jag påminde Peder om hur han bröt upp från flumkulturen när han blev frälst, och påpekade att familjens beslut om uppbrott verkar ha samma motivering.

— Jag tror inte man kan slå sig till ro, säger Peder allvarligt. Man måste ständigt bryta upp för att få djupare gemenskap och komma närmare Jesus. Livet är en vandring. Jag har tänkt på Abraham. Gud uppenbarade sig för honom på olika ställen. Han kunde ju ha tänkt att det var nog med den gudsuppenbarelse han hade, och slagit sig till ro. Vi kan slå oss till ro här — men det går inte. Vi måste bryta upp och vandra vidare. Jag ser ingen annan utväg för oss nu, än att åter komma samman och starta från grunden. Börja vandra tillsammans med Jesus.

Ja, vi får väl lämna familjen Blom där, mitt i deras brottningskamp inför uppbrottet. Och allt under referat av samtal och minnen, kommer jag att tänka på Israels barn. Under vandringen, när Gud visat dem löfteslandet, och de genom spejarna fick klart för sig att det var "ett övermåttan gott

land", så blev det svårigheter. De flesta spejarna talade bland Israels barn illa om landet de hade bespejat, och betonade de faror som skulle möta folket som stod i begrepp att inta det. Folket tog intryck, och klagade över att de lämnat det lugna Egypten. De till och med uttryckte en önskan att få dö i öknen, hellre än att falla för fiendens svärd i löfteslandet, där hustrur och barn troligen skulle bli fiendens byte. Med motiv att rädda familjerna, rädda sina barn, beslöt folket välja anförare för att återvända till Egypten. Det vore ett uppbrott som innebure återtag till träldomen som de en gång så underbart blivit frälsta ur. Men Gud grep också nu in. Han bestraffade otron — och räddade barnen: "Edra barn, om vilka I saden att de skulle bli fiendens byte, dem skall jag låta komma ditin, och de skola lära känna det land som I haven föraktat." (4 Mos. 14:31)

Det är viktigt att barnen, den växande generationen, får allt beskydd och all ledning man kan ge i denna onda värld. Men då gäller det att ha visionen så klar, att man förstår vad som är deras sanna väl. Den vision som driver till hängivet, passionerat sökande efter allt djupare gemenskap med Gud och hans folk.

Och den visionen anar vi att Solfrid och Peder Blom har.

skor och allt annat. Där satte han punkt för en epok. Han satte sig på Oljeberget, blickade ut och började undervisa om de yttersta tingena. Omkring honom samlades lärjungarna, och han började tala om den yttersta tiden; om den nöd som skall övergå världen. Han talade även om tidpunkten. Det är egentligen två saker som Jesus betonar. Det ena är att tidpunkten då han kommer tillbaka är okänd. Och just Därför måste vi visa vaksamhet. Han säger det gång på gång i detta kapitel: *"Vaken fördenskull, ty I veten icke vilken dag eder Herre kommer", "Varen och I redo, ty i en stund då I icke väntan det, skall Människosonen komma", "Då nu brudgummen dröjde, blevo de alla sömniga och somnade"* och *"Vaken fördenskull, ty I veten icke dagen, ej heller stunden"*. Så talar han om vaksamhet, beredskap och bön.

Upplösningstendenser

Jesus betonar hur den här vaksamheten skall gå till. Han lämnar oss inte bara med att säga att vi skall vaka, utan talar om att vi under väntetiden ska visa trohet i det uppdrag vi var och en har fått. Det är nödvändigt att ta till sig Jesu undervisning på de här punkterna. För det är ju så att när Jesu tillkommelse närmar sig, så blir upplösningstendenserna starkare över hela världen. Allt går mot sin upplösning, säger Paulus.

Vi behöver få en undervisning som är konkret, som kan leda oss rätt och hjälpa oss att bli bevarade till dess Jesus själv kommer. Det handlar inte om något ogripbart, utan om en konkret tjänst för att bevaras i vaksamhet.

När Jesus har gett en allmän bild av den yttersta tiden, talat om vaksamheten, nöden, sin tillkommelse, och beskrivit svårigheterna som möter trons folk och alla människor, utmynnar texten i några ord om tidpunkten för hans återkomst. Då börjar Jesus tala i olika lik-

nelser som han staplar på varandra. I sex liknelser talar han konkret och övertygande. Han börjar med att tala om Noa och Noas tid i den första liknelsen. Jesus beskriver så själva tidsandan. Han talar om den sista tiden som en parallell till den första tiden. Det är ingen tillfällighet att han börjar tala om Noa, när han ska ge några typiska drag för den yttersta tiden. *"Såsom det skedde på Noas tid, så skall det ske vid Människosonens tillkommelse"*, och så beskrev han hur det var då. *till Noa"* Det här är intres-

sant, här kommer förutsättningen för Noas kallelse, hans uppdrag, uppgift, budskap och framtid. Det här kunde inte Noa tänka bort eller önska bort. Gud kallade honom till en uppgift under en speciell tid. *"Då sade Gud till Noa: 'Jag har beslutit att göra ände på allt kött, ty jorden är uppfylld av våld som de öva; se, jag vill fördärva dem tillika med jorden. Så gör dig nu en ark'".* Här låg förutsättningarna för att Noa kallades, och så kom uppdraget. Noa kunde inte ändra på förutsättningen för sin kallelse. I Petrus

stånd. Det var en nådatid, där Guds nåd en sista gång skulle kalla människan till just det projekt Noa byggde. Det innebar att tiden blev speciell till sin karaktär. Förhållandet bland människorna blev speciellt; Guds vrede vilade över jorden och människorna, och det märktes. Det enda som höll vreden tillbaka var Guds långmodighet. Ingenting kan hejda Guds vrede. Inte teknologi eller människors attityder. Atmosfären vilar tung, det blir svårt att andas, allt känns hopplöst. Det enda som skyddar mot denna vrede och eviga dom, är Guds nåd och långmodighet, som med skir slöja håller hela evighetens vrede tillbaka från att forsa in över jorden och göra en ände på alltsammans.

"...edert hus skall stå öde och tomt."

Man kan fundera varför Jesus började tala om Noa tid, innan han sade något annat. Innan Jesus konkret talade om hur vaksamheten skall gå till, ville han visa oss vilka förutsättningar som gäller för den speciella tidsepok som kallas den yttersta tiden. Om vi försöker hitta vad som var typiskt för Noas tid och hans kallelse, upptäcker vi saker som kan vara värt att begrunda och bedja över.

Göra ände på allt kött

I 1 Mos. 6:9 läser vi: *"Detta är berättelsen om Noas släkt"*, och så talar bibeln om Noas släkt och hur det var med den. I vers 11 heter det: *"Men jorden blev allt mer fördärvad för Guds åsyn, och jorden uppfylldes av våld. Och Gud såg att jorden var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden"*. Den jord människan fått att förvalta, förfaller genom den nya ande som tagit sin boning i henne. Hon fördärvade hela sin omgivning. *"Då sade Gud*

första brev läser vi om Jesus: *"I anden gick han ock åstad och predikade för de andar som hölls i fångelse, för sådana som fordom voro ohörsamma, när Guds långmodighet gav dem anstånd i Noas tid, då när en ark byggdes, i vilken några få — allenast åtta personer — blevo frälsta genom vatten."* Guds långmodighet gav dem anstånd i Noas tid.

Guds långmodighet

När Jesus talade om denna tidsepok, när han skulle konkretisera det hela, började han med att tala om Noa, och om Noas tid. Det var en speciell situation på jorden bland människorna, och det fattades ett beslut i himmelen. Utifrån det beslutet kom en kallelse. Det gavs anstånd. För egentligen var tiden slut. *"Gud har beslutit att göra en ände på..."* Men Guds långmodighet, barmhärtighet och nåd hejdade och dämde upp Guds vrede ytterligare en kort period. Guds långmodighet talade och gav människorna an-

Fullmakt

Det låg i Noas kallelse ingen fullmakt att ändra det här beslutet. Även om Noa ville, och var bedjande och from, så kunde han inte ändra på den dom som var uttalad. Men han fick en uppgift att under en kort period; den här anståndssperioden, göra något konkret, bygga upp någonting som på den gamla förbannade jorden skulle ta konkret gestalt. Någonting som egentligen inte var avsett för jorden, det var ett främmande element som tillhörde framtiden.

När arken tog form inför människornas ögon, förstod man inte vad den hade där att göra. Den var malplacerad, den passade inte in i någonsans. Den stod där som en mäktig påminnelse om vad Gud hade beslutit, den vittnade om människans totala misslyckande. Men den vittnade också om Guds långmodighet en kort period. Den vittnade om att domen skulle komma i den generationen; inte i en avlägsen framtid. Arken talade samtidigt om att bortom domen fanns en annan värld. Gud hade beslutit att göra en ände på världen, men samtidigt fanns det en möjlighet till räddning i i den nya värld som Gud hade bestämt. Noa förkunnade med hela sitt liv, med sina attityder, med sitt sätt att använda sin tid, att det fanns en

ny värld.

Det är så underbart att Jesus började med den här undervisningen. Jesus ville visa vilka villkor som gäller, innan han talar om hur vaksamheten konkret skall gå till, så att vi inte från början går fel. Så att vi inte tror att det finns ting som vi kan ändra på, fastän vi inte har makt eller befogenheter att ändra något i Guds väsen. Vi måste göra klart för oss förutsättningarna, budskapets innehåll, och hur tiden ser ut när det här timar.

Noa förkunnade snar och konkret dom. Samtidigt förkunnade han att ingenting av det vi är och har hjälper mot den vrede som kommer att gå över jorden. Vi har inga förutsättningar själva att klara oss igenom det vidriga som kommer. Vi klarar inte att simma så länge, vi klarar inte att ta oss in i en värld som Gud har berett. Vi är hjälplöst förlorade i Guds vrede. Men det finns ett hopp, säger Noa, och så pe-

kar han på det som håller på att ta form inför människornas häpnadsgögon. De inbjuds att ta betäckning i den här arken han bygger, gömma sig i den för att den ska bära igenom domen in i den nya världen; in i det av Gud välsignade riket.

Malplacerat projekt

Noa talar om dom, frälsning och himmel. Allt detta finns förborgat i hans budskap. För att han riktigt skulle kunna predika detta, måste han veta förutsättningarna. Hade Noa inte förstått dem, hade han väl aldrig tagit itu med det här projektet som var så malplacerat. Det hörde inte hemma i tiden; han gjorde något som låg långt fram. Det heter att Noa, gripen av fruktan, började bygga. Han fick prioritera om, och använda sin tid och sin kraft på ett annat sätt.

Noas budskap blev märkt. Hade han inte begripit

förutsättningarna, hade budskapet blivit kraftlöst, teoretiskt, men nu var det inte det. Hans förvissning gjorde förkunnelsen om möjligheterna med arken och den nya tiden, en ny värld, en ny jord där rättfärdighet bor, så oerhörd. Det står i Hebr. 11:7: *"Genom tron var det som Noa, sedan han hade fått en uppenbarelse om något som man ännu icke såg, i from förtröstan byggde en ark för att rädda sitt hus; och genom den blev han världen till dom och fick till arvedel den rättfärdighet som hör tron till."* Jesus talar också om att bevara livet, ljuset, uppenbarelsen, närheten till Honom som kallar, så att vi inte stelnar till i former och dogmer. Det handlar om uppenbarelse, liv, ljus och trohet emot uppdraget. Det är denna trohet mot uppdraget som Jesus undervisar om i de följande liknelserna.

Det är denna trohet mot uppdraget som Jesus under-

visar om i de följande liknelserna. Men innan han konkret tar upp hur vi ska vaka, klargör han förutsättningarna för kallelsen och uppdraget. Hur tiden ser ut, hur människorna ser ut, och hur Gud tänker. Gud såg, och så beslutades något i himmelen som Noa inte hade den minsta möjlighet att påverka. Men han fick en kallelse. Förutsättningarna för kallelsen var där, och så vände sig Noa åt ett annat håll, och började bygga och förkunna sitt mäktiga, trefaldiga evangelium om synd, dom och nåd.

Så öppnar Jesus ämnet, och visar oss att det finns möjlighet hålla sig vaken och nå fram till det som är målet för vår tro: Nya himlar och en ny jord, uppståndelsen ifrån de döda. Vi får tacka Honom för att det finns möjlighet att bli bevarad i Honom som är nya testamentets ark; Jesus Kristus, som är huvudet för församlingen.

Välkommen till våren och sommarens KONFERENSER

UNGDOMSVECKA i Norge

23 febr-1 mars

Inf ring 00947-60 311 99

G:LA BRO-EPOKEN avslutas

Finalmöten 14-15 mars

Inf 08/235 230 Peder Blom

PÅSK på Bällstalund 16-20 april

Inf 08/235 230 Berno Widén

PINGST Tältmöten i Örebro 27 maj-8 juni

Inf 019/964 72 Birgitta Johansson

MIDSOMMAR i Ljungsbro 19-21 juni

Inf 013/681 61 Robin Widén

MARANATAfolkets SOMMAR- KONFERENS Humlegården, Latorp 18-26 juli

Inf 019/964 72 Birgitta Johansson

ÄNKAN

forts. fr. sid. 9

och ännu mindre om sina rättigheter. Ty även om änkans situation var beklagansvärd, så hade hon änkans rättigheter. När hon gick till domaren, så återopade hon inte något annat än sina rättigheter som änka. Hon begärde ingen särbehandling. Vad hon begärde, var att änkans rätt skulle tillerkännas henne. För om hon fick sig änkans rätt tillerkänd, så var hennes problem lösta.

När vi hör uttrycket "änka", så vet vi att i bakgrunden finns ytterligare en person; en man. Mannen hade dött, och när han dog, förlorade hon sin försvarare, sin försörjare och framtid. Hon bar sin mans namn, och det namnet hade borgat för hennes framtid. Men nu hade hon drabbats av döden — inte i grannskapet, utan i sin egen familj. Maken var död. Hon hade säkert sett många andra kvinnor, på samma sätt som hon nu upplevde, bli ensamma och utan tryggad framtid.

Jesus sa inte "I en stad fanns en kvinna med en döende man i sitt hem". Det hade också varit en tänkbar situation. Han hade även kunnat säga: "I en stad fanns en kvinna som hade en död, balsamerad man i sitt hem". Det vore också en tänkbar situation. Men här handlar det inte om att hon vårdade en döende eller balsamerade en död. Sett i relation till Noas tid, börjar vi ana vad Jesus egentligen vill ha sagt. Vem är det som har dött från den här änkan som figurerar i liknelsen? Det måste vara någon mycket betydelsefull man som har dött.

I Rom 7 får vi hjälp att förstå. Där handlar det också om en kvinna som blir änka. Mannen som omtalas där står som klar förebild för någon: "Eller veten I icke, mina bröder, jag talar ju till sådana som känna lagen, att lagen råder över en människa för så lång tid som hon lever. Så är ju en gift kvinna genom lag bunden vid sin man så länge denne lever, men om mannen dör, då är hon fri ifrån lagen, så att hon icke är äktenskapsbryterska, om hon giver sig åt en annan." Det handlar om en nödvändig frigörelseprocess, för att det som senare beskrivs i detta kapitel ska kunna bli en verklighet. Där handlar det om rättfärdiggörelse och rättfärdiggörelsens principer.

I fjärde versen heter det så här: "Så ha-ven och I, mina bröder, genom Kristi kropp blivit dödade från lagen för att tillhöra en annan, nämligen honom som har uppstått från de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud. Ty medan vi ännu voro i ett köttligt väsende, voro de syndiga lustar, som uppväcktes genom lagen, verksamma i våra lemmar till att bära frukt åt döden." Jesus poängterar nödvändigheten av att den här processen har gått ända fram till slutpunkten. Allt som är skönt, fagert och fint appellerar till vår mänskliga natur. Men vi vet att det är så otroligt förgängligt och övergående; det

förbyts och försvinner.

För att riktigt betona bönens inspirati-on och entusiasm, bönens välsignelse och fräschhet, bönens livsöverflöd och lycka, borde Jesus ha sagt så här: "I en stad fanns en ung och framgångsrik vacker kvinna, gift med en man i ett gott och harmlöst äktenskap. Denna kvinna levde i harmoni med sin man och bad morgon och kväll, morgonbön, aftonbön och bordsbön. Hon gick till gudstjänsterna och deltog i lovsången, i församlingens böner, och på det sättet utmärkte hon sig och blev älskad och uppskattad både för sin naturliga skönhet och sin religiösa fromhet."

Det hade varit något. Men sådan är inte verkligheten. Jesus säger: "I en stad fanns det en änka". Hon var en bland många. Döden hade gått över hennes liv och berövat henne alla tillgångar männi-skor vanligtvis betraktar som nödvändiga för livsuppehälle och existens. Hon hade genom döden, inte genom otrohet, förlorat sin försvarare, sin framtid. Det namn hon bar fanns inte längre personifierat i någon individ. Det fanns ingen täckning längre bakom hennes beaktelse och tillhörighet till mannen. Han var död.

Det här skall ses emot bakgrunden av det Jesus har sagt om Noas tid. När han talar om den tiden, så kommer han med en varnande signal och säger: "Kom ihåg Lots hustru." Hon blev aldrig någon änka. Lots hustru står där som ett varnande exempel. Så säger Jesus vidare: "Den som vill vinna sitt liv, han kommer att mista det. Men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det." Där är det inte fråga om döden såsom upplösande och sönderbrytande process, utan där är döden ingång till själva livet. För att kunna leva, så måste man dö. Det gäller speciellt den yttersta tiden. Det gäller att ta avstånd ifrån och dö bort ifrån vissa ting.

Vi går tillbaka till undervisningen där Jesus säger att två skall ligga i samma säng; en skall bli uppryckt, en skall lämnas kvar. Där handlar det också om död i betydelsen skilsmässa. Två skall arbeta tillsammans ute på marken; en skall lyftas upp och en skall lämnas kvar. Det är också fråga om död i den meningen att det är en evig skilsmässa. Där har vi familjegemenskapen som också har sina gränser och upplöses. Den är inte evig. Arbetsgemenskapen som upplöses är heller inte evig. Det sägs vidare att två skall mala på samma kvarn; en skall bli upptagen, en skall lämnas kvar. Här är det också fråga om död. Det tycks vara så, att mycket måste dö för att man ska överleva. Det berör våra arbetsuppgifter, våra relationer till familjen, våra relationer till ägandet, och relationerna till våra kamrater, vårt arbete. Alltsammans det här måste bära prägeln av att något redan har hänt då det tidliga förevisas.

Skilsmässan uppträdde inte den dagen då upprykelsen ägde rum; skilsmässan hade funnits där hela tiden. Döden var

verklig långt innan; det var så påtagliga skillnader, att det inte fanns möjlighet till att förenas på vanligt, socialt, ekonomiskt, religiöst sätt. Då upprykelsen äger rum, så är detta inte skilsmässan, utan det är skilsmässans besegling.

Vi måste förstå att vi alltid borde bedja, var och en så att vi inte föses framåt, utan kan höra herdens locktoner så vi kan följa honom. Sett ur en synpunkt var Noa en väldigt misslyckad existens som hade en enorm publik; och en väldigt skara att evangelisera för. Men efter många år nödgades han konstatera att endast åtta blev räddade. Skulle man se Noas insats ur samtidens synpunkt, och försöka hitta någon metod att värdera hans livsinsats med kulturella och religiösa instrument, då ser väl allt ut som ett fiasko. Men Noa var inte efterbliven och misslyckad, han var förutseende och framgångsrik. Ska vi bedöma hans livsverk, så måste vi se det ur evighetens synvinkel, och med den måttstocken blir allt annorlunda.

Noa måste också ha befunnit sig i valsituationer då han ställde sig själv frågan: Är det här meningsfullt? Är det förnuftigt att satsa sitt liv på det här, när det finns så många alternativ till att göra en s k samhällsnyttig insats? Noas idealitet hade kunnat utnyttjas för olika ändamål. Tänk om han hade satsat på projekt av kulturellt eller religiöst slag, då hade han skrivit in sitt namn i den profana historien. Nu finns han inte där. Han återfinns i den heliga historien. Han dog bort ifrån sin samtid. Han var ensam bland mängder av intellektuella, religiösa, dugliga och skickliga människor; han hade dött bort ifrån allt det dessa sysslade med, och just därför kunde han utföra sitt verk som var så oändligt betydelsefullt.

Noas uppgift var inte att hålla liv i ett samhälle som höll på att gå under; en ordning som andades det sista andedraget. Det var inte frågan om att med religiösa insatser hålla liv i systemet, religionen, politiken; eller vårda en dödande kultur. Han kanske kunde ha förlängt livet, och gjort det dragligare för några, om han hade ägnat sig åt att vårda systemet. Men hans uppgift var inte att vårda ett sjukt samhälle som befann sig i dödsryckningar. Hans uppgift var att proklamera sanningen; att människan egentligen hade skrivit under sin egen dödsattest. Vi frestas att falla in i locktonerna från samtiden. Det låter så förnuftigt och riktigt, mänskligt, sant och kanske skönt, att hänge sig åt den gudstjänsten.

Det var endast åtta som räddades. Det tycker vi inte var mycket att ställa upp med, men det var fråga om att rädda människan som art, eller om hon totalt skulle gå under. De åtta representerade hela den framtida mänskligheten. Den som levat hittills, hade förverkat alla sina rättigheter, och omöjliggjorde en framtid för sig. Frågan var om mänskligheten skulle överleva som art, och då handlade

forts. sid. 32

EN FRAMTID...

forts. fr. sid. 23

skog och mark blir ännu mer förgiftade än någon gång tidigare. Vad ska du då göra?

Svaret är fortfarande det samma: Jesus är vår framtid och vårt hopp. Det är endast han som kan frälsa och rädda människan. Han är svaret på alla människors problem och frågor. Har du hört Jesu avskedstal? Strax innan han lämnar den här jorden, innan han ska korsfästas, säger han: *På jorden skall ångest komma över folken, och de skall stå rådlösa vid havets och vågornas dån. Då nu människorna uppge andan av förskräckelse och ångslan över det som skall övergå världen.* (Luk. 21:25-26). Det handlar inte om det vanliga havet eller vågorna, det är folkhavet, och de olika rörelserna, revolutionerna som finns i bland människorna.

Människan förstår vad som skall ske. Hon vet om vad som kommer att hända

men hon kan inte göra någonting åt det. Till och med himmelens makter skall bäva. Men då skall man få se Människosonen komma i en sky med stor makt och härlighet. Det är Jesus som återvänder. Han har resurser för att ta itu med den här situationen och att lösa människans problem. Den mänsklighet som har vänt Gud ryggen, och som har gjort så otaliga, förtvivlade försök att bygga upp ett paradiset i olika kulturer och strukturer, med olika filosofier och ideer. Men människan har upptäckt att hon inte klarar av det, hon lyckas inte. Då kommer Jesus, med stor makt och härlighet. Det räcker med hans närvaro, hans uppenbarelse, så förändras situationen. Han behöver ingen stor propagandaapparat, han behöver inga automatgevär för att hålla folken i schack. När han uppenbarar sig blir det ordning och rättvisa. Där finns församlingen med — den som skall regera tillsammans med Kristus. Jag tycker det är fantastiskt att

Jesus inte är någon liten farbror, som går omkring med en pillerburk och plåsterlappar för våra personliga defekter. Han kommer med ett budskap. Ett ord ifrån Jesus, och allting förändras. Han har makt att lösa och befria människan ifrån Satans grepp.

Hur gärna man än vill se det positiva och goda hos människan, så måste vi säga "människan utan Kristus är i den Ondes makt och grepp". Det är inte jag som säger det, det står i bibeln. Men det är inte den slutliga situationen, man behöver inte ha det på det sättet. Man kan få uppleva att allting blir förvandlat. Det betyder inte att alla problem är lösta. Det är bara en början på en kamp mot orättvisa och orättfärdighet. Jag måste brottas med mina egna defekter och problem och är tillsammans med människor med problem och defekter.

Men det finns något som håller på att förvandla, en kraft, en ande, en närvaro av Jesus Kristus, som kan re-

parera och ta bort defekter och skapa nya, hela och harmoniska människor. Han är närvarande i sitt ord och genom sin ande. Frälsning, räddning från Guds vrede och dom över mänskligheten och jorden, kan du få uppleva i ett personligt, subjektivt möte med Jesus Kristus. Guds välsignelse är vad jag önskar dig, och det innebär frälsning och befrielse.

MÖTESKAMPANJ...

forts. fr. sid. 11

annorlunda julhelg här i sommarvärmen. En speciell upplevelse var det att sitta ute på takterrassen på julaf-tonskvällen och intaga svensk julmat, medan raket-er och fyrverkerier avfyra-des över våra huvuden på den nattsvarta himmelen.

Ni förstår att vi är mycket tacksamma till både Gud och människor för detta som vi kämpat för så länge. Claes var faktiskt riktigt rörd, när han medgav att det här verkligen var Guds nåd emot oss.

Midnattsropet 1987

Maranata - Du, vår Herre, kom!

12 nummer per år

Dags att prenumerera!

Du kan hjälpa oss mycket genom att så fort som möjligt sätta in pengarna på vårt postgirokonto. Använd inbetalningskortet som medföljer detta nummer.

Pg 48 64 65-8

MIDNATTSROPET är en tidning med ett radikalt väckelsekristet budskap, som vårt land just nu behöver.

I vår tid, då allt är så präglad av ytlig anpassning och ideologisk utslätning, måste trons folk ännu tydligare än någonsin hävda bibelns auktoritet på livets alla områden.

Vill Du få en profetisk orientering om tidsläget just nu, bör Du läsa Midnattsropet.

Jag vill prenumerera på Midnattsropet

☐ Helår 60:- ☐ Halvår 32:-

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel:/.....

Skicka kupongen till:

MIDNATTSROPET Box 3084, 161 03 Bromma

ÄNKAN

forts. fr. sid. 30

det om framtiden. Ska vi försöka rädda samtiden och vårda samhällets döende system, eller ska vi satsa på framtiden? Då måste vi ha en rätt och sann vision, annars kommer vi att hänge oss åt fullständigt felaktiga ting. Vi kommer att med goda krafter göra fel saker och på fel sätt. Det är mycket bättre att vi överlämnar oss åt Herren Jesus Kristus, så att vi med goda ting kan göra rätta saker på rätt sätt i den rätta tiden i samarbete med Honom som vet allt.

I Rom. 7 har vi en konkret situation. Vem är den här mannen vi så gärna vill hålla kvar i livet? Det är inte antikrist som appellerar till våra insatser. Det finns en lag som vi bär i vårt eget väsen, och som en annan biblisk profil har väldigt stark anknytning till. Vi vill med hjälp av Mose reformera världen; däri ligger problemet. Istället för att ge rum för den levande tron och trons gärningar, så hänger vi oss åt döda gärningar; en falsk religiositet som aldrig någonsin kan leda till något annat än död och döda gärningar. Därför måste vi befrias i vårt samvete. Vi satsar på att vårda den döende och hålla honom vid liv, och så kommer vi med hela det system av medikamenter som ska vara till hjälp. Arma människa, ser du inte att den obotligt sjuke aldrig kan räddas! Å andra sidan vill vi ha kvar Mose genom att balsamera liket, och så har vi den där balsamerade religionen som vi sköter och vårdar med stor omsorg; blommor, salvor och symboler. Vi håller oss kvar i och balsamerar gamla testaments laggärningar, och bygger upp en självfrälsningslära som jagar oss till böner och insatser för att vi ska förbättra tillvaron för oss själva, och göra det litet lindrigare för omgivningen.

Vår uppgift är inte att rädda apparater, system och institutioner. Vår uppgift är att rädda människor ifrån den eviga döden. Men den största uppgift som har anförtrotts åt oss, är att rädda arten. Så länge det finns en troende på jorden, så finns det hopp för framtiden, även om det inte finns hopp för samtiden. Vi måste få det rätta perspektivet, så vi förstår vad det handlar om.

Kultur och politik handlar inte om någonting annat än att vårda en döende. Religionen, kyrkan och allt annat vill göra dig duglig för samhället. Men så säger skriften: Gå ut, utanför lägret, för att bära hans smälek, och förbida där hans tillkommelse! Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka den tillkommande. Det är detta budskap kristenheten behöver höra, men det får de inte — det ser predikanterna till.

Tänk vilken tid alla träningar tar som kyrkorna håller på med! Träna att spela, träna att sjunga, träna för att kunna hålla igång gudstjänstlivet. Det handlar inte om någonting annat än att balsamera den dö-

ende religionen, så den blir väldoftande, dekorativ och stämningsfull.

Jesus framställde för dem en liknelse för att lära dem att de alltid borde bedja utan att förtrötts. Ska vi komma in i ett böneliv, så måste vi betrakta samtiden med Noas ögon, med Jesu ögon. Ska vi vara redo för uppryckelse, så måste skilsmässan redan ha ägt rum. Skilsmässan visar att döden redan är ett faktum; vi ser att gemensamma intressen inte finns. Det enda som fångar, stimulerar, intresserar och entusiasmerar är det som himlen representerar. Jesus kommer, snart är han här. Döden äger inte rum i det ögonblick som vi rycks upp, utan då beseglas det som redan har skett i dopet, vilket markerades i efterföljelse och demonstrerades i andeutgjutelse.

"I en stad fanns en domare". Vi är medvetna om makthavarna, de som råda här i mörkret. Vi upplever också många gånger vårt underläge, och vi upptäcker att det är svårt att hitta någon förståelse. Det finns många andra änkor, men de är så upptagna av sorgearbete och bekymmer. De ser inte att änkan har rättigheter. Inte ens de som har gått igenom samma process, är beredda att lyssna, engagera sig, följa med i gemensam demonstration för att uppvakta domaren.

Men denna änka gick till domaren och sa: *"Skaffa mig rätt av min motpart!"* Det var ingen bön, det var en befallning. Det var ingen vädjan, det var ett imperativ. Hon var inte uppblåst och högmodig. Hon var medveten om att hon hade rätt, och då ber man inte om allmosor; då begär man rättvisa. Den som har rätt, åberopar inte sina känslor, han åberopar vad lagen säger: *"Skaffa mig rätt!"*

Först ville han inte — naturligtvis. Motståndaren vill ju inte backa eller kompromissa. Han samlar sig och mobiliserar sina resurser och bjuder motstånd. Men denna änka kom inte med några gratulationer, med blommor eller mutor. Nej, hon bultade på dörren så att domaren hoppade. Han ville naturligtvis inte öppna, han hade sin makt. Men änkan gav sig inte, utan gick dit igen och knackade.

"Klappen, och för eder skall varda upplåtet". Det är fråga om ett engagemang; inte ett försiktigt försök att komma in, utan en ansträngning. Vi står utanför, och förväntar oss ett svar.

"Se, jag står för dörren och klappar". Där har vi den omvända situationen. I vår text är det änkan som står utanför och klappar och anstränger domaren. Men i Laodicea är det Jesus som står utanför och klappar för att komma in. Laodicea tillsammans med Babylon sa: Jag är drottning. Jag tronar vid stora vatten, och ska aldrig bli änka och barnlös. Jag har min försörjare och försvarare. Jag är rik, mig fattas intet.

I Laodicea klappar Jesus på församlingens dörr. I Lukas 18 är det änkan som klappar på domarens dörr. Församlingen i

Laodicea kunde inte skaffa Jesus rätt, de hörde inte när Jesus begärde att komma in. Men det står i Skriften att Gud skall snart skaffa dem rätt, de som ropa till honom natt och dag. Jag blev så förälskad i ordet snart; av någon märklig anledning grep det mig. *Snart* — hur länge är det?

När man kommit in i anden, då upplöses också tids- och rumsbegreppet. Då blir en dag såsom tusen år och tusen år såsom en dag. Då krymper tid och rum tills de försvinner, och *snart* blir bara en sekund på evighetens ur. Det kan se svårt och bedrövt ut, men *snart* skall han skaffa dem rätt. Han kommer snart. Det sades i urkristen tid: Han kommer snart! Det var ingen lögn. Nu sägs det fortfarande: Han kommer snart, och det är fortfarande ingen lögn. Genom anden förlorar tiden sitt grepp, vi blir tidlösa.

Vi har ett underbart budskap där vi kan lära oss att se vad Jesus har sagt, och komma till förståelse om vad Guds rike representerar, och vad han vill uppenbara för oss.

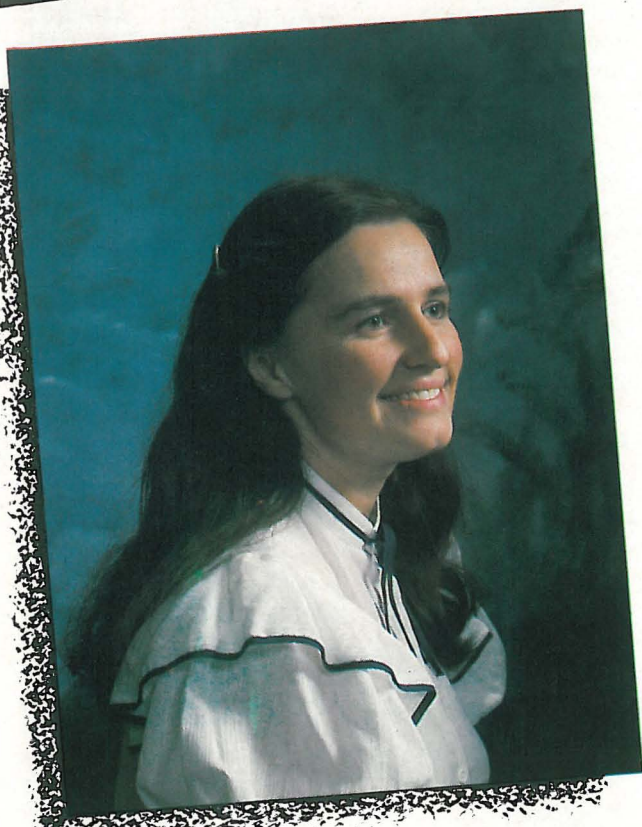
Måtte vi då aldrig falla för de här uppgifterna som lockar och pockar, så vi vårdar den döende, och låter oss präglas av lagar, förordningar och mänskliga regler och stadgar, eller på annat vis är med och dekorerar tillvaron och gör den behagliga genom att balsamera det som är dött. Nej, vi ansätter tronen med våra böner, ty vi vet att vi har en domare som är över alla domare, mäktigare än alla makthavare, och som kan skaffa oss rätt.

Det är farligt att möta bedjare som är medvetna om sina rättigheter; de kommer inte med någon falsk ödmjukhet, de vet vad de representerar. Deras insats är inte tidlig i den meningen att det är frågan om att förbättra samtidens förhållanden, den är av evig betydelse.

Vad det nu handlar om är inte att du och jag ska överleva här i detta land och leva vidare som svenska medborgare. Frågan är om *församlingen* ska överleva och fungera i tiden. Det är därför vi måste ha en tro så vi blir övervinnare, och den får vi när vi gått igenom den process som hade gått över ankans liv: Döden, sorgen, vemodet. Hon hade prövats på alla djup och upplevt alla dess fasor; hon hade upplevt tårarna, ensamheten, ångesten, men hon hade också funnit var lösningen fanns.

Ska det bli ett böneliv, så måste vi lära oss att bedja genom nöd. Vilken nöd? Den nöd som jag beskrivit här; som inte sammanhänger med att vi får låga löner eller för små bostäder, utan nöd som känner att vi måste få mera av Gud. Nöd över slentrian, missnöje över formalism, trældom, människofruktan, tvivel; och med denna bedrövelse åstadkomma en förändring. Och så tränger vi oss fram till Honom med frimodighet. Jesus vill göra under i den tid som kallas Noas tid; den yttersta tiden. Därför verkar han genom oss.

Christina Imsen sjunger

Engelska MC 802 (endast kassetband)
Spanska MC 602 (endast kassetband)
Norska KB 502 (endast kassetband)

1. Jag sett Guds härlighet
2. I kärlek han mitt hjärta nått
3. Jag vill evigt prisa Lammet
4. Horebs klippa
5. Vänd om till källan
6. Outsäglig glädje
7. Stor är din trofasthet

1. Guds församling
2. O, Jesus du som fyller allt i alla
3. Jesus och barnen
4. Vem är Jesus?
5. Rut och Noomi
6. Jag prisar dig
7. När min vandring på jorden är slut

LP: MRL 2102 / Kassett: KB 102.
Pilgrimens längtan • Men om du kom
just nu • Kommen till mig • I glans och
i ära • Om jag ägde allt • O, rena mitt
hjärta • Se, det väller fram en flod • En
gång jag levde utan frid • När morgo-
nen kommer • Jag kan aldrig, aldrig
glömma • Mannen Jesus • Ej jag räds.

.....st.....

Tel: _____

*Priset inkluderar
alla kostnader,
även portot.*

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog, 27, Stockholm. Tel: 08-23 52 30
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter lörd)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Tisd 8.30-9.00, tors 8.30-9.00, 20.30-21.00, lörd 22.30-23.00.

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm.

Telefon: 08 - 23 52 30.

Arabiska: Fred 20.30-20.45

Spanska: Fred 20.45-21.00

Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2

MHz: Tisd 8.30-9.00, torsd 8.30-9.00, fred 12-13, sönd 9.00-10.00

Arabiska: Fred 17.30-18.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Radio Maranata, BOTKYRKA/

SALEM, 91,6 MHz: Månd 19.30-20.00, onsd 8.30-9.00, sönd 23.00-24.00

Arabiska: Lörd 8.30-8.45

Spanska: Lörd 8.45-9.00

Postgiro: 26 99 46-0

Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma

Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm

Gamla Bro Pilgrimshem hotell

Studio 8-kanals demo studio

Postadress: Box 344, 101 24

Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vxl)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108,

Box 3084, 161 03 Bromma. Tel:

08-37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Tel: 019-964 72, kontor: 964 49

Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: lörd i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2
MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa

Postgiro: 494 67 82-2

Lilla Bageriet med brödbutik:

Hjorttorpsv. 1, 703 66 Örebro

Telefon: 019-11 27 33

Radio Maranata, ÖREBRO, FM

95,3 MHz: Tisd, tors o lörd 20.00-21.00, onsd, fred o sönd 9.00-10.00

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte (Övriga möten se annons GP)

Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17, 413 19 Göteborg

Telefon: 031-41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, GÖTEBORG,

94,9 MHz: Torsd 15.45-16.45, fred

11.30-12.00, 17.15-18.00

Telefon: 031-41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd

15.00 i storfamiljen. (I övrigt se

annons i ortspresen)

Post- och besöksadress: Jakobs-

lund, 590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013-681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus,

2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947-60 311 99,

60 300 50

SKENBAR...

forts. fr. sid. 24

ment för myndigheterna, att de inte kommer att undervisa sina barn om Gud förrän dessa fyllt 18 år. Det innebär också att alla män, när de fyller 18 år, måste göra tjänst i armén. Och du kan inte ta med dina barn till mötena. Du får inte heller be med dem eller undervisa dem i hemmet. Du får inte heller vittna för någon utanför församlingen.

Det innebär dessutom att myndigheterna får rätt att bestämma vem som ska vara pastor och vad pastorn ska predika om. Pastorena är tvungna att anmäla för myndigheterna om sina lediga dagar, vilka de träffar och var de befinner sig så att myndigheterna vet exakt vad församlingen gör.

Inte många kristna grupper vill på detta vis registreras hos myndigheterna och underkastas deras kontroll. De säger: — Vi är kristna, vi vill tjäna Gud och vi behöver inte någon som kontrollerar vad vi gör.

GLÖM INTE MISSIONEN

Pg 44 10 05-6

Maranataförsamlingen
Stockholm

VÄLJ IDAG...

forts. fr. sid. 13

Är Gud Gud, så får du följa honom, är Baal Gud, så får vi göra boskifte, då ska vi inte längre sitta tillsammans, då ska vi inte längre arbeta tillsammans, då är det bättre att vara ärlig. Då får du gå en annan väg. Men om Gud är Gud, så hälsar vi dig välkommen in på gemenskapens grund.

O, dessa haltande människor, gränsbor, människor som i ena ögonblicket tala trons ord, för att i nästa ögonblick fördärva tron för oss andra. Ena stunden på höjderna, troshjältar, och i nästa utan tro för sin egen frälsning, nästan, de svänger hit och dit med vind och vågor. Gränsbor, man hör att språket är uppblandat. I ena ögonblicket talar man Kanaans tungomål, i andra Egyptens. Människor, som man inte riktigt vet var man har någonstans, som aldrig riktigt vågar satsa och ta steget ut.

Man måste komma till ett beslut, det måste bli konsekvenser. Om Gud är Gud, så följ honom, om Baal är det så gå en annan väg. Det går inte för Guds folk att dra på lik hela livet, det är bättre att begrava de döda och hellre dra vidare en liten grupp, förstå mig rätt. Må Herren ge oss nåd, så att vi inte behöver grävas ned i ökensanden och torkan blir vårt slut. Må vi komma ut på nya områden, med nya källsprång. Herre, hjälp oss! AMEN.

FÖRFÖRELSE...

forts. fr. sid. 5

Den nya given fick sin avläggare i Jokkmokk, varifrån det rapporteras att "pastorer och evangelister i Norrbotten har varit på något annorlunda bönedagar". Det låter spännande och väcker nyfikenheten. "Något annorlunda bönedagar" innebar i det aktuella fallet att man "istället för traditionella bönesamlingar och bibelstudier hela dagarna blev det nu fjällvandring och matlagning i det fria".

Man läser om och om igen, tar sig för pannan och undrar om man skall skratta eller gråta. Också här anar man en idéspruta med program, regissering och bidrag bedårande med sin vältrimmade service och charm. Men vad är

nettovinsten då alla plus och minusvärden är sammanräknade?

Det är ju inte alldeles säkert att eventuellt materiellt överskott balanserar bort andligt underskott.....

TILL BIDRAGSANPASSNINGEN hör det ekumeniska Samråd, med av regeringen tillsatta ledamöter, konstituerat uteslutande för att med myndighets status styrka eller avstyrka bidragsbehörighet och förmedla delegerade anslag till godkända mottagare.

De organ inom samfunden som utrustats med fullmakter att fördela medlen blir nya eller förstärkta maktcentra med befogenheter och styrningseffekter.

Det är emellertid inte endast relationerna med staten som påverkas av subventionssystemet. Den ekumeniska effekten finns det all anledning att

observera, ty de råd och delegationer som har bidragen som förutsättning blir kontaktnät med vidgat engagemang för homogent agerande i olika sammanhang.

Det är alltså helt uppenbart att staten har all anledning vara tillfredsställd med den utomordentliga likriktning den mäktiga Penningen med egna påtryckningar åstadkommer. Det borde ju stå klart för varje väckelsekristen att religionsförörelsen i Sverige sofistikerat genomförd med statliga bidrag är långt farligare för kristendomen än religionsförörelsen med fysisk och psykisk terror i fångelser och mentalsjukhus i Sovjetunionen.

Varför gå brutalt fram med polis och militär, då åsyftat resultat kan uppnås mjukt, odramatiskt och omärkligt genom penningen och dess förmåga att neutralisera och passivisera fienden.

Foto: MIKAEL ELIASSON

Nu flyttar vi in på Bällstalundsskolan

Text: HANS LINDELÖW

□ Så har då äntligen Maranataförsamlingen fått tillträde till en plats i Stockholm som vi kan bekänna oss till som platsen där Gud har stämt möte med sitt folk!

Bällstalundsskolan i Bromma.

Varsågod, käre läsare, och betrakta den överväldigande anblicken av huset och platsen där vi vill komma tillsammans i tjänst för Gud och för Herren Jesus Kristus!

Efter att sedan länge ha utstått allt slags förödmjukande förakt och efter att ha behandlats med största likgiltighet för att inte säga iskyla när det gäller vårt behov av fastighet i denna stad, tycks äntligen stunden ha kommit då kampen har krönts med framgång, och vi får ett hus att vara i som vi kan känna oss belåtna med, och framför allt: under villkor som vi kan acceptera som fullt legala.

Enligt planerna flyttar vi alltså in där den 1 mars och gör samtidigt den avflyttning från Gamla Bro som ska vara fullt avklarad den 1 april.

Då har vi hunnit ha det sista mötet på Gamla Bro någon gång i mitten av mars.

Vi välkomnar dig att vara med och flytta från Gamla Bro till Bällstalundsskolan tillsammans med oss! Det handlar om att flytta med allt som tillhör oss själva, våra lokaler och vårt arbete. Det blir ytterligare ett steg i pilgrimsvandringen som lärjungar åt Herren Jesus Kristus, och det kanske är den gång då du får höra Jesu kallelse för första gången i ditt liv: "Gör bättring och tro evangelium!" Matt. 4:17, Mark. 1:14-15

Så, låt huset representera omvändelse, låt det bli fullt av tro, låt det bli en manifestation av Guds rike och låt det klart och tydligt signalera att Jesus kommer!

Där, lätt tillgängligt, inte långt ifrån Bromma flygplats och mitt emot Solvalla — avgudatemplet för dyrkande av den mänskliga kraften, av den animaliska kraften och av penningen, där kan vi få uppleva att människor får möta sin Gud och att de kan bryta med den onda makt som håller dem fångna — satan.

Dock tycks övertagandet av Bällstalundsskolan inte bli helt komplikationsfritt. Knappt hade nyheten blivit känd förrän nuvarande hyresgästerna, några konstnärer på extremt korta hyreskontrakt, skrek till i högan sky i protest mot att plötsligt tvingas lämna skolan. I kraftiga ordalag anklagade de stan för att ha lurat dem. Pressade erkände de dock att de visste om att vistelsen var av ytterst tillfällig art.

Vänsterpartiet kommunisterna såg plötsligt sin chans att i tarvligaste opportunism knipa poäng genom att angripa — inte de politiker som tagit beslutet i första hand — utan Maranata för att tvinga konstnärerna på flykten.

Att det inte precis var konstnärerna vpk ömmade för, fick vi veta genom ett öppet brev till fastighetsborgarrådet. Vpk påtalade där det "beklämmande" och "helt obegripliga" faktum att politikerna bestämt sig för att anvisa lokaler till Maranata, som "misskrediterat" sig själva "dels genom

oerhört kränkande och fördomsfulla angrepp på homosexuella dels genom att aktivt ingripa i vårdnadstvister genom att hålla barn gömda".

Det var alltså där skon klämde. Vi borde inte ha varit så samhällskritiska.

Samma dag vpk skrev sitt brev, erhöill de homosexuella av staden ny lokal mitt i city plus 12 miljoner kr för upprustningen.

Konstnärerna har dock heller inte varit helt lottlösa. Det var konstnärerna som genom namninsamlingsaktioner och uppvaktningar hindrade Maranataförsamlingen att få Björksätraskolan i fjol då saken förra gången var aktuell. De ansåg att de var bättre skickade att få skolan framför Maranata.

Björksätraskolan står emellertid fortfarande tom. Konstnärerna har inte velat lämna Bällstalundsskolan och flytta in i Björksätraskolan därför att de inte kommit överens med stan om penningbidragen.

Församlingen köper alltså Bällstalundsskolan för 2,25 milj. kr. Stan beviljar dessutom ett flyttningsbidrag på 1,5 milj. kr. Förhandlingarna har pågått hela hösten och och det enda som återstår nu är det formellt politiska beslutet. Inga papper är ännu påskrivna men parterna är överens i alla avseenden.

Vi ser således fram mot att få fortsätta predika Guds Ord i Stockholm.

"Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt." Apg. 2:4

DEN SISTA STENEN

Det byggs ett heligt tempel av levande stenar för Gud.
Den sista dyrbara stenen är Lammets älskade brud.
En dyrbar sten är Kristus en hörnsten, så säger Guds ord.
Den sammanhållande kraften i himmelen, så ock på jord.

Kör: Nåd, nåd skall vila över den
den sista stenen i Guds nya tempel.
Nåd, nåd skall vila över den
den sista stenen i Guds hus.

Han köpt åt sig en hustru med sitt eget hjärteblod.
Att ställas fram inför Fadern i härlighet, helighet stor.
Under jubelrop skall hon föras in i himlens sköna palats.
Och när hon mottar sin krona är den sista stenen på plats.

Vad intet öra förnummit och människoöga ej sett.
Ett tempel av levande stenar i fullkomlig kärlek berett.
Dit in kan synden ej komma och ingen förbannelse mer.
När Lammets dyrköpta hustru sin Brudgum och Frälsare ser.

Märta Berg-Strömmare